NAJ

HAKAN ŞENOCAK

dedalus

dedalus

Cam kapıdan içeri! Yürü! Solda Avrupa Edebiyatı, sağda Amerika Edebiyatı. Onların arasından kırmızı kuşaklar boyunca, iki kat, yukarıya uzayan merdivenler, başka bir kapı ve bir merdiven boşluğu. Naj burada yazıldı, yani iki kere okundu, üç kere sevildi..

© Dedalus Kitap - 2014

Yazar: Hakan Şenocak

Kitabın Adı: Naj

T.C. Kültür Bakanlığı
Sertifika No: 23858
Isbn: 978-605-4708-67-3

Dedalus Kitap: yetmiş

Basım Tarihi : eylül iki bin on dört

Yayın Yönetmeni: Sedat Demir
Yayına Hazırlayan: Güray Süngü
Düzelti: Aysel Demir

Sayfa Düzeni: Altamira Adworks
Kapak Tasarımı: Altamira Adworks

Baskı-Cilt:
Şenyıldız Yay. Matbaacılık Ltd.Şti
Topkapı / İstanbul
(Sertifika No: 11964)

dedalus

Alemdar Mah. Çatalçeşme Sk. Defne Han No: 27/28
Sultanahmet-İstanbul • www.dedaluskitap.com
Tel: +90 212 513 03 43 • Faks: +90 212 513 03 44

HAKAN ŞENOCAK

NAJ

1998 Sebahattin Ali Öykü Ödülü

dedalus

Hakan Şenocak

Hakan Şenocak 1961 Ankara doğumlu. A.Ü. DTCF Tiyatro Bölümü'nü bitirdi. Çeşitli gazete ve dergilerde, şiir, öykü ve denemeleri yayınlandı. 1987 Akademi Kitabevi Edebiyat Ödülleri Öykü Birincilik Ödülü'nü alan ilk kitabı Karanfilsiz, 1988'de Cem Yayınları, ikinci kitabı Gülayşe Yabancının Aşkı, 1990'da Yazıt Yayınları tarafından yayınlandı. 1998 Sabahattin Ali Öykü Başarı Ödülü'nü kazanan Naj, yazarın üçüncü öykü kitabı. Ardından Hayatta Kalma Oyunu 2001'de, Sevgili Nefret 2003'te yayımlandı

İçindekiler

Naj • 9
Tatlı Tatlı Ölebileceğiniz Yer • 27
Küçük Kırmızı Pembe Kadın • 49
Mavi • 59
Duvarın Gözleri • 75
Edi'nin Arkadaşı • 81
Yasal Elma • 89
Kelebek Hücresi • 101

Bu kitaptaki bütün hayaller gerçektir.
Benzerlikler rastlantı değildir.

Naj

I.

Attar Ömer Muharrem'in yüzüğünü o uğursuz günden iki yüz yıl sonra Marmara Denizi'nde, Avşa Adası açıklarında bir sığınıkta buldular. Naj'ın, küçük balıklar, su ve zaman tarafından tüketilmiş yumuşak dokusundan geriye kalan pırıl pırıl kemikleri hâlâ öylesine bir dokunulmamışlıkla duruyordu ki, onu bulan Üsküdarlı genç balıkçı "Burada bir kadın yatıyor!" diye bağırmıştı. Ömer'in yüzüğü, Ömer'in onu bıraktığı yerde, Naj'ı sol elinde, yüzük parmağında duruyordu. Ömer, Naj'ı ait olduğu yere götürüp kendi elleriyle teslim ettiği gece takmıştı yüzüğü karısının parmağına. Naj, "Bil ki Ömer'im," demişti, "bu yüzük hiç çıkmayacak parmağımdan..."

Naj, insan tabiatının karşı konulmaz zoru altında kaldığından mıdır yoksa kaderi öyle biçildiğinden mi bilinmez, gönlünü Ömer'den alıp Cengiz Ali'ye verdi. Bu kanlı bıçaklı Üsküdar kabadayısına tutkunluğunu ilkin Naj da anlayıp açıklamayadı. Cengiz Ali, sokağın fenerinden mi çıkıyordu, denizin dalgasından mı, sandalın küreğinden mi, yıldızın karanlığından mı; Naj ne zaman dışarı çıksa, efsunlu bir alamet gibi ânında bitiveriyordu yolunda. Bazı geceler Naj, Ömer'le birlikte uykulardan uyanıyordu Cengiz Ali'nin narasıyla. Gel zaman git zaman, Cengiz

Ali usul usul yer etti Naj'ın belleğinde. Öyle ki, ilk zamanlar Cengiz Ali birdenbire karşısına çıkıverdiğinde ürperen Naj, gün geldi gözleriyle arar oldu onu. İş öyle bir noktaya geldi ki, bir gece Naj büyük bir hırçınlıkla kendini kendine dava etti. Bir bir döktü suçunu, günahını ortaya. Sonra bir baktı ki, kendine biçtiği suçlara tek tek savunma yapmakta, hem de ne savunma! O gece Naj, gözleri kocasına dalgın, davacı Naj'm mahkûm ve infaz etti. İtiraf etti; Namı dillere destan ve hem Üsküdar'ın ve hem de İstanbul'un eli bıçaklı eşkıyası, onlarca insanın katili Cengiz Ali kalbini çelmiştir. Bu öyle bir çelişkidir ki, yıldızların ışığı nur olup engele kalksa kâr etmez. Naj kendine ait değildir.

II.

Bir gün Cengiz Ali yine karşısına çıkıverdiğinde yüreği hop etti Naj'm. "Naj..." dedi Cengiz Ali, "güzeller güzeli Naj..."

Naj içini yatıştıramıyordu. Cengiz Ali günbegün büyüyordu aklında. Kaçıp uzaklaştı Naj Cengiz Ali'yi elinde kan kırmızı karanfille yol ortasında bırakıp. Cengiz Ali arkasından bakakalmışken, Naj'm yanağını koklar gibi çekti karanfilin kokusunu içine.

Geçmek bilmeden aylar geçti. Naj artık biliyordu ki, şu köşeyi geçince dağ heybetiyle Cengiz Ali çıkıverecek karşısına, şu sandaldan uğruna karanfiller fırlatacak Marmara'ya, şuradan sözlerin en güzelini uzatacak, şuradan Hülyalı gözlerle bakacak içi yanarak.

Sonunda, olanlar oldu. Cengiz Ali'nin çatık yüzü gelip oturdu Naj'la Ömer'in arasına. Naj Ömer'in dudaklarından Cengiz Ali'yi öptü. Ömer'in boynundan Cengiz Ali'yi kokladı. Ömer'in gözlerinden Cengiz Ali'ye dokundu.

Bir gün dünyanın en güzel akşamlarından birinde, fırsat buldukça tek başına geziler yapan Naj'ın karşısına çıkıverdi Cengiz Ali. Naj özellikle mi böyle kuytu yerlerde gezinmeye başlamıştı, kendisi de bilmiyordu. Ama Cengiz Ali'nin birdenbire karşısına çıktığı o güzel akşam vakti Naj bir kez daha anladı ki, bu eli kanlı eşkıyayı bekliyordu aylardır.

İlk kez kaçmadı Naj. Durduğu yerde durdu. Başını öne eğdi. Cengiz Ali, ürküp kaçmasından korktuğu bir kuşun yanına yanaşır gibi yanaştı Naj'a.

"Naj..." diye fısıldadı.

Nara attı mı yedi iklimi bulandıran dayıların dayısı, Cengizlerin cengizi Cengiz Ali, şimdi Naj'ın önünde sütünü dökmüş bir mahzun kediden farksızdı.

Naj cevap vermedi. Başını Cengiz Ali'ye kaldırmadı.

"Naj..."

Naj yüzünü usulca kaldırıp Cengiz Ali'nin fırtınalarla boyanmış yeşil gözlerine baktı. Dönüp eve yürüdü çabucak. Elinde karanfille kaldı Cengiz Ali.

Sonra bir gün, yine yoluna çıktı ve sadece "Naj..." diyebildi ona Cengiz Ali, "güzeller güzeli Naj..." Bu kez geri çevirmedi Cengiz Ali'nin karanfilini. Alıp koynuna soktu. O akşamın gecesi Marmara İstanbul'a saldırdı, kıyıda köşede ne kayık bıraktı, ne sandal. Gecenin bir saatinde Naj, Cengiz Ali'nin karanfilini gizlediği yerden çıkarıp koklarken, Marmara da yatışıp yatağına çekildi.

Sonraki günler Cengiz Ali'nin ne zaman karşısına çıksa durdu ve Cengiz Ali'nin doyasıya kendini seyretmesine izin verdi Naj. Sonra bir gün Cengiz Ali, "Karım ol Naj," diye yalvardı yol ortasında, "kaç bana, karım ol..." Peki," dedi Naj.

Ama gidemedi. Ömer'i bırakıp Cengiz Ali'ye gitmesi öyle olmaz bir işti ki, akşam gezilerine bile çıkmaz oldu. Haftalar

sonra bir gün çıktığında, kuytulardan birinde Cengiz Ali'yle tesadüfün güzeliyle karşılaştılar. Cengiz Ali kör gibiydi; haftalardır göremediği, uzaktan bile seyredemediği Naj'ı karşısında görünce donup kalmıştı. Naj durup bekledi. Yüzünü yere çevirdi.

"Naj..." dedi Cengiz Ali.

Naj susup bekledi.

"İstanbul'un bütün sokaklarında seni bekledim...

Haftalardır neredesin Naj?.."

Naj susup bekledi.

Sustular. Naj yüzünü kaldırıp baktı.

"Salılardan bir Salı, gece on birken, iskeleye geleceğim... Bekler misin?.."

"Ölürüm..." dedi Cengiz Ali.

Naj göğsünden çıkardığı bir karanfili Cengiz Ali'nin önüne fırlatıp koşar adımlarla uzaklaştı.

III.

İlkin dillere destan güzelliğinin günbegün solmaya yüz tutmasının nedeni kocasına söylemedi Naj. Ömer bir gün "Neyin var Naj?" diye zorladıysa da, söylemedi.

N ki, Ömer Naj'ın şifasızlığa gidişini peşi sıra izliyordu. Yemekten içmekten kesilmişti, sararıp solmuştu güzeller güzeli Naj. Ama susuyordu.

"Sen ki benim tabiatının en sevdiği canlısın Naj, söyle bana..."

Naj kocasının büyük, güzel, sakin, kara gözlerine baktı. "Beni ne çok sevdiğini bilirim Ömer... Lakin, söyleyebileceğim hiçbir şey yoktur... Hem, nedir sevmenin anlamı, ayrılığa düştükten sonra?.."

Ömer şaşırdı. "Ayrılıkta da nesi! Aşkına düştüm Naj. Karım değil misin, canım değil misin?.."

"Öyledir.." deyip sustu Naj.

Ömer yutkundu. Bu sessizlik iyi değildi.

"Nedir, anlat..." dedi Naj'a sıkıntıyla.

Güçlü bir soluk aldı güzeller güzeli Naj. Konuşsa mı, konuşmasa mı, bilemedi. Bilemeden konuştu:

"İnsan kendine mi âşıktır aslında?.. İnsan kendini mi sever? Senin de yaptığın ve benim de yaptığım ve 'aşka düşmüşüm' diyen herkesin de yaptığı bu mudur? İnsan çiğ süt emdiğinden midir... gönlünü yerinde tutmaz bir türlü..."

Naj sustu. Ömer'in bu sözlerden sonuçlar çıkarıp çıkaramayacağını kestiremiyordu. Susup bekledi. Konuştu:

"Bana dokunmayı, beni öpmeyi seviyorsun, çünkü mesut oluyorsun. Aslolan kendine duyduğun sevgi midir Ömer?.. Doğrusu bu mudur? .. Eğer böyle ise, ben büyük suçluyum..."

Ömer yutkundu. Bütün iklimlerden ve zamanlardan, gelmişte ve geçmişte var olmuş her bir cisim ve canlıdan güzel bu kadına, karısına bakarken içinde bilinmedik yeni bir sızının doğumuna tanık oldu.

"Ne demek istiyorsun Naj?"

Naj sustu. Gözlerini kaçırdı. Sonra yine sustu. Ömer göğsünde başlayan katliamı yatıştırdı. Başkaldırması yoktu, reddetmesi yoktu, sevgisizliği yoktu ama, "Beni bağışlama Ömer..." dedi Naj, "gönlüm artık sende değildir..."

Bitti Ömer. Usulca çöktü koltuğa. Gözlerini kapadı. Naj ateş mavisi gözlerini derin kederler içindeki kocasına çevirdiğinde onu ölümlerin en ağırıyla öldürdüğünü düşündü. Ve lakin, yaydan çıkmış ok gibiydi hayat, söz dinlemezdi; hızla kalbine girip Ömer'in kalmıştı keder.

NE kadar zaman sonra, yeniden başım kaldırıp karısının güzel gözlerine baktığında buz gibi bir kış gecesiyle karşılaştı Ömer. Üşüdü. Gülümsedi:

"Gönül aşka karar ederse, akıl baştan firar edermiş..." Naj sustu.

Ömer konuştu: "Şimdi ne yapmak gerektir?.."

Naj sustu.

"Haftalardır solgunluğun bundandı..."

Naj sustu ama, açık olmanın huzurunu yaşayıp koltuğa çöktü. "Gönlüm bende değil Ömer. Aklım gitti başımdan."

"Bir çaresi yok mudur?.."

"Var mıdır?.."

IV.

Ömer Muharrem göğsünde gönül sızısıyla uyandığı o gecenin sabahında, yirmiden fazla yıl önceye rastgelen çocukluk yıllarında Naj'ın ağabeyi İsmail'le Üsküdar kıyılarından gizlice denize girdikleri mavili, beyazlı yaz günlerini hatırladı.

Naj içeride uyuyordu. Ömer pencerenin önünde bir iskemleye çöktü. Gözünü güneşin altında ışıl ışıl ışıldayan Marmara'ya dikti. Altı-yedi yaşlarındaydılar o sıra. Ömer altı, İsmail yedi. Ne yedikleri ayrı giderdi, ne içtikleri. Naj o sıralarda doğdu. Melekler gibi güzel, baharlar gibi ferah doğdu. Bütün İstanbul'un en güzel bebeği olarak doğdu. İlkin nazara gelmesinden korkuldu ve sonraları denildi ki, "Nazar Naj'a değmeye kıyamamıştır..."

Daha on ikisine varmadan talipleri çıktı. Kapının eşiği aşındı. Ne ailesi kıyıp da verdi birine, ne de Naj istedi. Ta ki bir gün Ömer'in yanına gidip gözlerinin içine baka baka "Aşkına düştüm Ömer," diyene kadar.

Nefesi kesilmişti Ömer'in. Dünyalar güzeli Naj'a bakıp kalmıştı. "Haydi sen düşün," deyip gitmişti Naj. Ömer kendine geldiğinde evliydiler. Şimdi pencerenin önünde kıpırtısızca oturup denizi seyrederken Naj'ı ilk öptüğü o çok eski akşamüstünü hatırladı Ömer. Gönlünden bir damla yaş yanağına düştü.

V.

Her yıl, nisan ayının ilk haftasında bütün İstanbul'u dolaşırdı Ömer elinde kasasıyla. Ne var ki, bu nisan beter gelmişti. Acılar içindeydi Ömer. Kucağında, içinde belki yüz çeşit kokunun bulunduğu kasayla sokaklarda dolaşırken hayalet gibiydi.

Naj'ın güzelliği dillere destansa, Ömer'in de kokusu öyleydi. Yüzlerce yıllık ata mesleği attarlığa rağmen Ömer, kendini bildi bileli kunduracılık yapıyordu. Neden öyle olduğunu kendisi de bilmiyordu; belki kunduraları sevdiğimden, belki başka bir şey... Ama Ömer'i İstanbul, 'attar' diye tanıyıp bilirdi. Oysa bütün yıl boyunca sadece bir haftasını ayırırdı Ömer attarlığa. Rivayet odur ki, padişah Fransa'dan getirdiği değerli kokuları bir yana, Ömer'in kokusunu ayrı bir yana koyardı. Adı 'Muharrem' olan bu koku kendinde bir sır taşırdı ama, bu sır tarihe mi dairdir, aşka mı kimse bilmezdi.

'Muharrem' öylesine bir kokuydu ki, genç kızlar ondan bir tek damla sürünüp de sevdalılarına yaklaştılar mı, delikanlıların akılları başlarından uçar, kolları kanatları düşerdi. Rivayet odur ki, hovardalığıyla ünlü nice delikanlıyı evliliğin kapısından içeri sokan bu kokunun büyüsüydü. Sırrına Ömer naildi. Bir oğlu da olmadığı için, 'Muharrem'in sırrı Ömer'le birlikte göçüp gidecekti belki bir gün. Vasiyetin gereği buydu; 'Muharrem' bir padişahlıktı, yaşaması için oğul isterdi. Oğul bitti mi, biterdi devlet.

Bir gün Naj sormuştu:

"Nedir bu kokunun sırrı Ömer?"

"Tabiattır."

"Tabiat herkesindir... ama, 'Muharrem' senin..."

"Öyle midir Naj? Taşı çatlatan kuvvet herkesin midir? Bir tomurcuğun gücüyle dönmektedir dünya. Kuşun kanadıyla nefeslenir ulu çınarlar. Çınar kötü olsa serçeye, nefessiz kalır; sevilmediği yerde kimse durmaz. Sevmek gerektir ki tabiatı, sırrını versin. Emek vermek gerektir. Çilek, sevenine tatlıdır. Alıcı kuşlar bile sevenine gider. Ağaç toprağa kök salıp, ışığa doğru büyür. Her bir şey kendini sevene yönelir. Padişahın adamları 'Muharrem'in içindeki her bir nesneyi biliyorlar. Yıllardır uğraşıyorlardı. Çözüp çıkaramadılar sırrını. Koku, koklamasını bilen içindir. Köre ışık fayda etmez. Duymak, yaşamak, hissetmek gerekir. Tabiatın kendisi olmak gerekir. Ve ille de sevmek gerekir."

"Peki, istemedi mi padişah senden 'Muharrem'in sırrını?"

"İstedi... Kokuyu alana 'Muharrem' sır değildir dedim, anlamadı. Sır kalsın, boynumu alın padişahım dedim... Anladı. Üstelemedi..."

"Vurabilirdi boynunu..."

"Yapabilirdi... ama, 'Muharrem' sonsuzun sırrına ererdi o zaman. Oysa şimdi ümit taşıyor padişah... belki bir gün söyler diye Ömer... Hem bilsin de n'apsın 'Muharrem'in sırrını, her ay gönderip adamlarını, aldırmaktadır bir şişe..."

"Bir gün söyler misin 'Muharrem'in sırrını?.."

Ömer güldü: "Söylenmez Naj'ım... Sırrın sahibi oğuldur..."

Yüzüğünü gösterdi Ömer.

"Kokunun sırrı bu yüzüğün göğsüne dedemin büyük dedesi tarafından itina ve güzellik ile yazılmıştır. Oğlum olur

da, tabiata âşık da olursa, yüzüğe ihtiyacı olmayacaktır. Ama yüzük ona aittir benden sonra..."

Sabırsızlıkla nisanın ilk haftasını bekleyen kadınlar, Ömer göründüğünde konaklardan fırlıyorlardı, "Ömer geldi, 'Muharrem' geldi..." diye.

Nereden bilecekti bu güzel, rengârenk hanımlar Ömer'in kokusunun Ömer'in kederine yenilip büyüsünü yitirdiğini. Ömer'in aklını yıldızlara çeldirdiğini. Ömer'in yeni aşklara yenik düştüğünü.

VI.

Ömer düş gördü.

İki Ömer vardı. Biri karanlıkta durup seyrediyordu. Diğeri ayakta dimdik duran Naj'ı kendi elleriyle soyuyordu. Çırılçıplak bırakana kadar soydu. Uzun saçlarının arasına parmaklarını geçirdi. Pembe ağzını öptü. Naj, Ömer onu öperken sımsıkı sarıldı kocasına. Ömer yere oturdu. Karısını yanına çekti. Göğüslerini emdi. Usulca oturttu onu kucağına. Ilık ılık oturup kalktı Naj. Ömer'in erkek omuzlarını öptü. Boynunu öptü. O öptükçe, vücudu ateş gibi yandı Ömer'in soluk alıp verişi tökezledi.

İleride kıpırdamadan durup seyreden Ömer gözlerini araladı. Naj orada, yerde nefes nefese, yüzü görünmeyen bir adamın bedenini emiyordu.

Fırladı uykudan Ömer.

"Böyle olmayacak..." dedi kendi kendine.

Naj, Ömer'in kâbuslarından bihaber mışıl mışıl uyuyordu. Hoyratça uyandırmayı istedi önce Ömer. Kıyamadı. Saçlarını okşadı. "Naj..." Hemen uyandı güzeller güzeli Naj.

"Ömer... Ne oldu?.."

"Kalk..."

Günlerdir korktuğu şeyin geldiğini düşündü Naj. Kundura bıçağını aradı Ömer'in elinde. Göremedi.

"Saat kaç?.."

"Geç..." dedi Ömer.

"Uykun mu kaçtı, kâbus mu gördün?"

"Acı bir kahve yap bana..."

Naj kapıdan çıktığında Ömer kararını verdi.

VII.

Ölümlerden her ölüm beğenirdi artık Ömer'i. Acılardan her acı, ayrılıklardan her ayrılık, yoksulluklardan her yoksulluk. Bir bir yaşayacaktı her birini. Mümkünsüzdü. Biçareydi. Alışacaktı. Bundan böyle Ömer'in tarihi acılarının tarihi olacaktı.

Salılarda bir salı, Üsküdar iskelesinde saat on bire gelirken, kendi elleriyle götürdü Ömer Naj'ı. Ömer'in çektiği acı, Naj'ın sevincini aşıyordu. İçi dalgalanıyordu Naj'ın iskelede beklerken. Karanlığın bu tonu tehlikelidir, bir külhan musallat olur diye Naj'a, Ömer de bekliyordu yanında. Naj susuyordu. Ağabeyi midir Ömer, kardeşi midir, kocası mıdır, karıştırıyordu ufku; olmuyordu bir türlü, bakamıyordu kocasına. Deniz kötü karanlıktı. Tek tek tekneler geçiyordu açıklardan. Huzursuz bir uykuda inliyordu İstanbul. Belki Ömer'e öyle geliyordu. İnim inim inliyordu Ömer'in içi. Zaman bir et çengelinde öne arkaya sallanıyordu.

Usulca bölündü karanlık. Cengiz Ali'nin silueti belirdi uzakta.

"O mudur?.." diye sordu Ömer.

Naj başıyla evetledi.

"Emin misin?"

"Ever..."

Çıkardı usulca yüzüğünü Ömer.

"Naj'ım, isterim ki, yüzüğüm sende kalsın, senle yaşasın... Bir oğul olmadıktan sonra..."

"Alamam..." dedi güzeller güzeli Naj, gözleri kapalı.

"Tek isteğim budur senden... Benim bundan böyle bir oğlum olmaz. Sen oğluna emanetle bu mührü, yadigârım olsun..."

Naj uzunca sustu. Cengiz Ali yaklaşmaktaydı giderek. Sımsıkı kucakladı kocasını. Gözlerinin yaşı birbirine karıştı.

"Bil ki Ömer'im," dedi, "bu yüzük hiç çıkmayacak parmağımdan..."

O geceden sonra hayat onu bıraksa, Ömer sırrın sırrına karışacaktı. O geceden sonra hayat onu bıraksa, hiç kimse Ömer Muharrem'i duymayacaktı bir daha. O geceden sonra hayat onu bıraksa, sadece bilenlerin bildiği bir koku yayılacaktı İstanbul'a. Bu koku ki, Ömer Muharrem'in atalarının yadigârıydı; adını 'Naj' koyacaktı Ömer. Naj'ın kokusu, yüzlerce yıl önce Muharrem'in kokusu nasıl bilinip tanındıysa, her bir kokunun arasından yeniden süzülüp çıkacak, 'Naj' diye bilinip tanınacaktı.

Ve lakin, hayat Ömer'i bırakamadı.

O uğursuz günde Ömer, güzeller güzeli Naj'ı Üsküdar iskelesinde bırakıp karanlığa karışıp gidecekken, içine daldığı sokakta kötüye alamet bir ses duyup durdu. Naj'm sesiydi. Kıpırdamadan durup dinledi. Cesaret edip dönemedi. Yürüyemedi. Ne bir adım ileri, ne bir adım geri. Taş kesilmişti. Kafasına karartılar üşüşmüştü. Cengiz Ali nereden bilsin Naj'ın kocasıyla geleceğini. Cengiz Ali sanıyordu ki, Naj kaçacak evden, çıkıp gelecek! Oysa Cengiz Ali uzaktan Ömer'i de görmüştü, Naj'ın gözyaşları içinde ona sarılıp ağladığını da. Buydu içini

bulandıran Ömer'in. Kıskanır da incitirse diye Naj'ı Cengiz Ali, sıkıntıdaydı Ömer.

Birden döndü. Döndüğü gibi kaldı. Cengiz Ali'nin Naj'ı hırpaladığını gördü. Naj'ın korktuğunu gördü. Bir kurda yem etmemek için kendi elleriyle getirip teslim ettiği adam mı eşkıyalık ediyordu şimdi karısına? Sarsıldı. Belinden kundura bıçağını sıyırdı. Usulca indi sokaktan iskeleye. Ne Naj görmüştü gelişini, ne Cengiz Ali, Naj'ın Ömer'le gelişini sorguluyordu. Naj'ın parmağındaki yüzüğü sorguluyordu. O yüzüğü çıkarıp denize fırlatmasını buyuruyordu. Naj direnitordu. Naj, "Yapma Cengiz Ali," diyordu, "bak, sana geldim. Dulluğumla, aşkımla geldim, bırak neyle geldiysem öyle geleyim..." Cengiz Ali zorluyordu. Naj direniyordu. Ömer karanlığın içinde öylece duruyordu. İçinden, alıp eve götürmek geliyordu Naj'ı; yine isterse, yine getirip teslim ederdi onu bu zorbaya. Madem ki düşmüştü gönül aşka.

İşte Ömer o sırada Naj'ı, yalnızca âşığını sevdiği gibi değil, kardeşini, arkadaşını, anasını sever gibi sevdiğini anladı. Sevmek vazgeçmekti kendinden. Sevmek anlamaktı. Sevmek, kendinden fazlasını verebilmekti sevgiliye. Kendini daha çok seven başkasını daha çok sevemezdi. İşte o sırada Ömer Naj'm da kendisini, sevdiği adamı sever gibi değil, kardeşini, arkadaşını, ana-babasını sever gibi sevdiğini anladı. Yoksa niye direnşindi ki bir yüzük parmağında dursun diye! Naj sevdiği adamla arasına bir yüzük koymuştu; olmazsa olmaz diyor, direniyordu.

O sırada Cengiz Ali müthiş bir tokat vurdu Naj'ın güzel yüzüne. Dağılıp düştü Naj. Cengiz Ali yerdeki kadını tekmelemeye başladı. Ah anam, ah babam, ah kardaşım der gibi, "Ah Ömer'im..." diye inledi Naj. Yetişti elinde bıçakla Ömer.

"Uzak dur ondan!"

Hem Naj, hem Cengiz Ali kalakaldılar. Naj ayağa kalkmaya çalışırken "Ömer..." diye mırıldandı.

"Korkma Naj, yetiştim..." dedi Ömer.

Cengiz Ali Naj'ı kaldırdı yerden. Ne Ömer inanabiliyordu olanlara, ne Naj. Cengiz Ali Ömer'in bıçağına Naj'ı siper etmişti. Nice garibin ve yoksulun gövdesini deşmiş sedef kakmalı bıçağını güzel boynuna dayamıştı Naj'ın.

Aynı anda bıçağını avucunda döndürdü Ömer. Cengiz Ali'nin gözlerinden ölüm baktı.

"Uzaklaş..." diye bağırdı Cengiz Ali Ömer'e.

Bir adım geri attı Ömer.

"Cengiz Ali'nin namlusuna halel getirenin hayata hakkı yoktur..."

Ömer gülümsedi.

Oyun oynar gibi bıçağını havaya kaldırdı Cengiz Ali. Sedef kakmalı bıçağın ucunu Naj'ın göğsüne doğrulttu.

İşte o sırada sarsıldı Üsküdar. İşte o sırada azdı Marmara. Dünyanın ve evrenin, canlı ve cansız tabiatın düşmanı oldu Cengiz Ali; bıçağını her bir şeylerden güzel Naj'm göğsüne saplayıp kalbini çıkarmak üzereyken, Ömer'in bıçağı kurtuldu Ömer'in elinden.

Parçalanan etin ve kemiğin sesini en çok Naj duydu. Gözleri kapalıydı. Cengiz Ali'nin vücudu sırtından yere kayarken sedef kakmalı bıçak usulca yardı Naj'ın pembe dudağını. Kan aktı. Diliyle kana dokunup, dönüp baktı Naj. Ömer'in bıçağı Cengiz Ali'nin alnını yarıp geçmişti. Yaşıyordu. Naj duygusuzca baktı. Ömer yaklaştı. Bıçağını düştüğü yerden aldı. Cengiz Ali'nin kim bilir kimlerin gözlerinde defalarca gördüğü korku, şimdi kendi gözlerine oturmuştu. Ömer elinde bıçakla Cengiz Ali'nin yüzüne eğildi:

"Kurtaramaz seni padişahın bile..."

"Kıyma..." diye inledi Cengiz Ali.

"Böyle mi vuracaktın Naj'ı..." derken, kaldırdı bıçağını Ömer ki, Naj yetişti. Usulca aldı bıçağı elinden Ömer'in.

Bu an, öyle bir an oldu ki, Ömer de, Cengiz Ali de hem ümit duydu, hem korku; öyle bir an oldu ki, Naj kendini yargıladığı mahkemeye el koydu. Karar verdi.

"Vur onu Naj..." dedi Cengiz Ali.

Ömer Naj'a dönüp baktığında celladının gözlerini değil, karısının nar gibi yarılıp parçalanmış kanlı dudaklarını gördü. İçi yandı ki, kor gibi. Naj bıçağı kaldırıp kalbine öyle bir gömdü ki, sanki İstanbul yığıldı Cengiz Ali'nin göğsüne. Cengiz Ali'nin dehşetle açılmış gözlerine içi sızlaya sızlaya, içi yana yana, içi öle öle baktı Naj. Ölsün diye bekleyip çekti. Gözlerini kapadı. Cengiz Ali'nin son nefesini gözleri kapalıyken duydu. Gözlerini açtı. Ömer'e baktı. Rüzgâr esti. İri bir dalga kıyıyı tokatladı. Şehrin üstünden alıcı bir kuş geçti.

Bıçağı yeniden kaldırdı Naj. Gözlerini kapadı. Açtı. Ömer'e baktı. Ömer Naj'ın havadaki eline, bıçağa baktı. Bıçağın göğsüne inmekte olduğu geçti içinden. Kıpırdamadı. Dünyadaki en güzel gözlere bakıp gülümsedi. Naj iki eliyle tuttu bıçağı ve iyice yukarı kaldırıp güç aldı, bir martının bir balığı yakaladığı gibi, hızla kendi kalbine gömdü bıçağı. Öylece ayaktayken Naj'ın canı, dudağının kıyısından bir damla kan olup çıktı dışarı. Ömer donup kalmıştı. Nefesi kesilmişti. Hiçbir acı daha acı değildi bundan. Naj bu sırada Ömer'in gözlerine baktı mı, bakmadı mı, bir tebessüm geçti mi parça parça dudaklarından, geçmedi mi, Ömer bilemedi. Kıpırdayabilse dünyayı yakardı o sırada Ömer ama, Naj'ın iskeleden kendini denize bırakmasına bile engel olamadı.

VIII.

Attar Ömer Muharrem'in yüzüğünü o uğursuz günden iki yüz yıl sonra Marmara Denizi'nde, Avşa Adası açıklarında bir sığlıkta buldular. Naj'ın, küçük balıklar, su ve zaman tarafından tüketilmiş yumuşak dokusundan geriye pırıl pırıl kemikleri hâlâ öylesine bir dokunulmamışlıkla duruyordu i, onu bulan Üsküdarlı genç balıkçı, "Burada bir kadın yatıyor!" diye bağırmıştı. Ömer'in yüzüğü, Ömer'in onu bıraktığı yerde, Naj'm sol elinde, yüzük parmağında duruyordu. Balıkçılar yaklaşırken Üsküdarlı genç balıkçı yüzüğü gördü. Böyle şeylerin çok para ettiğini duymuştu. Diğerleri gelmeden suya eğildi, Naj'm parmağını kırıp yüzüğü aldı.

Birkaç gün sonra gittiği antikacıda yüzüğün para etmediğini öğrendi.

"Böyle mühür yüzüklerden çok var," dedi antikacı. Dükkândan düş kırıklığıyla çıktı. Üsküdar'da bir mezarlığın yanından geçerken, gözünde bütün değerini yitirmiş yüzüğe baktı. "Senin de yerin mezarlıktır..." diye homurdandı. Yüzüğü hırsla ağaçların arasındaki mezarlığa fırlattı.

Genç balıkçı Üsküdar iskelesine doğru sürdürdüğü kaygısız ve rahat yürüyüşünü, yüzüğün nereye düştüğünü bilseydi herhalde sürdürmezdi ama, bunu ne o bildi, ne bir başkası; dünya, Naj'dan sonra yirmi yıl daha yaşayıp ölen Ömer'i mi hatırlıyordu ki, yüzüğünü hatırlasın. Ama hayattı bu; Ömer'in Naj'dan sonra evlendiği karısı Hatice'den olan çocuklarının torunlarının torunlarından biri, soy kütüğünü merak edip de peşine düşerse ve talihi ille de yaver gidip de Ömer'in mezarını bulursa, belki içinde aşkın ve ölümün doludizgin dolaştığı yüzüğü de bulabilirdi.

Tatlı Tatlı Ölebileceğiniz Yer

I.

Zalfaris yaşama sevincini tümüyle yitirsin diye Elif, bir gün sessiz sedasız çıkıp gitti o evden. Yıllar yıllar önce bir daha geri dönmemek üzere geldiği bu evden bir daha geri dönmemek üzere çıkıp giderken, yanında küçük bir valiz ve kol çantası vardı.

Elif o güzel kapıdan çıkıp giderken, Zalfaris ayak izlerini bulamasın, sonsuza kadar yalnız kalsın, onu bir daha hiç göremesin diye yağmur çiselemeye başladı ve bütün ayak izleri sır olana değin şehri sinsi sinsi yıkadı. Bu, Zalfaris'in kendine doğru giden felaketler yolculuğuna başladığı an oldu.

Salondaki kırmızı koltuğunda kıpırdamadan oturuyordu. Daha birkaç gün önce, bugüne pek benzeyen bir günde Elif'le yaşadıkları tatlı bahar gezisini hatırlamanın çok uzağındaydı. Sokak ortasında, çılgınlar gibi yağan bir yağmurun altında, dünyanın üzerine metal bir kova geçirip çılgınca sevişmelerini hatırlatmanın, içini titreten ince, esmer yüzünün, uzun dokunuşlarının, nefesindeki ılık ıtır kokusunun çok uzağındaydı. Şimdi Zalfaris, hiçbir şey yapmamanın biçimlerinden biri olarak, yıllar önce Elif'le birlikte bit pazarından aldıkları eski, kırmızı koltuğunda kıpırdamadan oturuyordu.

Üşüyordu. Elif'in peşinden, iskemlelerin, perdelerin, bardakların, saksı çiçeklerinin, duvardaki eski takvimin, abajurun, ucu körelmiş siyah bir kurşunkalemin, eski kilimin, masa lambasının ve yıpranmış bir şiir kitabının sessizce çıkıp gidişini seyretti. Kapılar ve pencereler usulca açıldılar ve yoksul bir eskici nezdinde para etmeyen bütün bu şeyler, renkler, sesler ve anıları da alarak Zalfaris'i iyice yalnız bırakmak için kapılardan, pencerelerden çıkarak gittiler.

Üşüyordu. Bir evin nasıl yaşlandığını görüyordu. Duvarlardaki boya nasıl solar, kireç nasıl dökülür, zemin nasıl kavlar, bir ev nasıl ölür, ölerek gördü. Kapılardan, pencerelerden sığamadığı için, Elif'in peşinden çıkıp gidemeyen dev bir benjaminin nasıl hızla solup kuruyup öldüğünü, solup kuruyup ölerek gördü.

Şimdi, karanlığın içinde, kırmızı koltuğunda kıpırtısızca otururken, bulanık bir ırmağın derinliklerinde suyun darbeleriyle rasgele savrulan bir tutam su yosunu gibiydi Zalfaris. Nihayet, iyice kuruyup küçülüp bir pencereden dalları kırılarak çıkıp giden benjaminden sonra gözlerini açtığında, artık bomboş kalan evde, kırmızı koltuğunda değil de, duvarın önünde, yerde oturduğunu gördü. Üşüyordu. Yanında bir valiz, kol çantası ve sigara paketi vardı. Bir de bir kibrit. Sigara yaktı. Gözlerini kapadı. Küçük bir esinti dolaştı evin içinde. Ve diyordu ki o gümüş yüzlü, yağmur bakışlı Lavoisier, "Hiçbir şey varken yok olmuyor..." Demek, şuralardan bir yerden bakıp gülümsüyordu Elif; demek şuralarda bir yerde sevişiyorlardı hâlâ; demek şuralarda bir yerde "Seni seviyorum Zalfaris," diye fısıldıyordu. Sonra bir gün, Zalfaris yaşama sevincini tümüyle yitirsin diye, sessiz sedasız çıkıp gitti o evden.

II.

Gözlerini araladığında üçüncü sınıf bir otel odasında, çırılçıplak bir duvarın önünde kıpırtısızca oturuyordu. Sakalları uzamıştı. Ne kadar zamandır burada olduğunu bilmiyordu. Günlerce sokaklarda dolaştıktan sonra gelip bu karanlık otele yerleşmiş olmalıydı. Hatırlamıyordu.

Özellikle üçüncü katta mı istemişti odasını? Bilmiyordu. Belki de otel müdürü çipil gözleriyle bakarak, "Uzun kalacaksanız üçüncü katta bir oda verelim size, demişti. Üçüncü kattakiler uzun kalıyordu demek. Bunun üzerine Zalfaris uğraşmak istemediği ya da uygun olduğu için "Olur, üçüncü kata olsun..." mu demişti? Üstelik üçüncü kat, zeminden üç kat yukarıda olduğuna göre Zalfaris'e yeni bir hareket olanağı sağlayabilirdi. Otel müdürüyle konuşurken bunu düşünmemişti ama, az sonra odasına yerleştiğinde kendini fırlatıp atmak için yeterince büyük bir boşluğa baktığını görüp sevinmişti. Bu, acil bir durumla karşılaşıldığında işe yarardı.

Yine de odası, Zalfaris'in tümüyle benimseyebildiği türden bir mekân olmadı; oda olarak fena değildi gerçi ama, kurumuş böcek ölüsü ve rutubet kokuyordu; belki on beş yıldır boyanmayan duvarlardaki kireç dökülmüş, adeta alttaki kaba inşaat ortaya çıkmıştı; üçüncü kat olmasına rağmen zemin, ıslaklık derecesinde nemli, kirli, çatlaktı. Üstelik Zalfaris zamanının çoğunu yere oturup sırtını duvara dayayarak geçirdiği için, odayı kaplayan rutubetten ve kokudan fazlasıyla etkileniyordu. Bütün bunların bir cenneti işaret etmediği düşünülebilirse de, Zalfaris'in umurunda değildi hiçbiri. Demir bir somya vardı. Üzerinde işkenceden geçirilmiş gibi duran bir yatak, kirden rengini atmış çarşaf, yorgan ve daha çok küçük bir fok balığına benzeyen yastık... Umurunda değildi.

Kendini iyi hissettiği bir gün pencere kenarına gidip boşluğa baktı; tutamadığı bir gülmeyle, aşağıda, bir sağa, bir sola yürüyüp duran park bekçisinin kafasına, önce yastığı, sırasıyla yorganı, yatağı ve somyayı atmayı geçirdi içinden. Yeşil bir şapkayla oradan oraya dolaşıp duran adam, bu haliyle park bekçisinden çok, fanatik bir futbol taraftarına benziyordu. Zalfaris yeniden odaya döndüğünde, hiç değilse park bekçisinden daha iyi göründüğünü düşünüp gülümsedi. Neredesin, diye geçirdi içinden, neredesin Elif...

'Tatlı Tatlı Ölebileceğiniz Bir Yer'den söz eden gazete parçasını bulduğunda uzunca bir zamandır bu üçüncü sınıf otel odasında kalıyordu. Yapayalnızdı. Hemen hemen hiç dışarı çıkmıyordu. İskeleti çıkarılmış bir vücut gibi duvarın dibinde yığılmış kalmıştı. Sadece düşünüyordu.

Küçücük bir haberdi. Bir gazete sayfası kıvrılarak küçük ve kalın bir denge unsuru haline getirilmişti. Bu da şaşırtmıştı Zalfaris'i; bu harap odaya yerleştiği günden dün geceye kadar hiç fark etmediği bir dengesizlik vardı yatağında; somya ayaklarının bastığı zemini kontrol etmek için eğildiğinde görmüştü; duvar kenarındaki ayaklardan birinin altında kalın bir kağıt topağı vardı. Bir eliyle yatağı kaldırırken, diğer eliyle demir ayağın saplandığı gazete kâğıdını almıştı. Yataktaki dengesizlik kayboluvermişti hemen. Ama Zalfaris'in ilgilendiği şey yatağın durumu değildi; o bütün bunları yaparken herhangi bir şey yapmış olmayı istemişti. Yatağının karşısındaki duvarın dibine çöktü. Elindeki kâğıt topağı demir somya ayağından pas atmıştı, nemliydi. Büyük bir dikkatle açtı. Yazılar okunabiliyordu. Somya ayağının deldiği yerlerde ise neler yazdığını merak etmedi. Fotoğraflardan bir magazin sayfası olduğunu çıkardı. Tarih bulamadı. Demir ayağın deldiği bölümlerden birinin altında kalmış olmalıydı. Sırf hareketlilik olsun diye göz attı sayfaya. İlk kez burada okudu Zalfaris bu özel haberi.

"TTÖBY HİZMETE AÇILDI.

Uluslararası Tıp Örgütü'nün, Avrupa Topluluğu bünyesindeki tüm ülkelerde bulunmasını şart koştuğu ve ülkemizdeki birimine 'Tatlı Tatlı Ölebileceğiniz Bir Yer' adı verilen 'son müdahale yeri' açıldı. Artık dileyen herkes, TTÖBY'ye başvurması halinde, acısız olarak ölebilecek. Yetkililer, başvuru sayısının kabarık olabileceğini belirtiyorlar."

Altında adres yazıyordu. Tatlı Tatlı Ölebileceğiniz Bir Yer... Ölmekten başka seçeneği kalmayanlar için. Tatlı tatlı ölebilmeleri için. Defalarca okudu bu küçük haberi Zalfaris. "Şaka mı bu?" diye düşündü. Değildi, hayır. Böyle bir yer açılmıştı ve kim bilir, ne kadar zamandır 'hizmet' veriyordu.

Hangisi daha kolay, diye düşündü Zalfaris. İntihar etmek mi? Öldürülmek mi? Öldürülmek herhalde. Tatlı tatlı. Ölmekten başka çare kalmadıysa... Başka çare kalmayabiliyor. Yaşamak daha kötüyse... Yaşamak ölmekten kötüyse... Canlı olmak, cansız olmaktan daha kötüyse. Olabiliyor... Var olmaya dayanamayan organizmalar için. Hiç değilse, ölürken acı çekmemek için. 'Tatlı Tatlı Ölebileceğiniz Bir Yer...' Tatlı tatlı.

Gülmüyor ve konuşmuyordu. Ona sorsalar, hareket etmediğini de söyleyebilirdi. Ama insanlar, çipil gözleriyle otel müdürü, yeşil şapkalı park bekçisi, arada bir alışveriş için gittiği marketteki uzun saçlı, minik burunlu çirkin kız, ısrarla aynı kaldırının üzerinde dilenen mavi gözlü, yaşlı dilenci kadın; eşyalar, onu aşağıya indiren rengi gitmiş yüz yıllık basamaklar, tırabzan, otelin girişindeki 'Ucuz Oda Var' yazılı pis levha, Zalfaris'in yürüdüğünü, yemek yediğini ya da sağ elinin işaret parmağıyla alnını kaşıdığını gördüklerinde hareket ettiği sonucunu çıkarıyorlardı. Zalfaris ise böyle düşünmüyordu. Hareketin ne olduğunu değil ama, ne olmadığını biliyordu. Bu hareket değildi. Hareket bu değildi. Ne yaşıyor ve ne de

ölüyordu. Yığılmak istiyordu. Dökülmek, kaybolmak, yok olmak istiyordu. İçindeki çatışma bitsin istiyordu.

Artık o pis, o karanlık, o kötü odadan hiç çıkmıyordu dışarı. Birkaç gün öncesine kadar, çok gerektiğinde alışverişe çıkıyor, birkaç haftalık kuru yiyecek, sigara ve içki alıyordu. Bu kısa yol bile zor geliyordu artık ona. Merdivenlerden inmek, inerken çipil gözlü otel müdürüyle karşılaşmak, yeşil şapkalı bekçiyle selamlaşmak... Neredeyse gün ışığından korkar hale gelmişti. Alışverişini yapıyor ve dönüyordu. Bir de radyosu vardı Zalfaris'in. Küçük, pilli bir radyo. Bazen şarkılar dinliyordu. Bazen şarkılar dinlemek hoşuna gidiyordu.

Vücut, canlı varlığını sürdürebilmek için akıl hastalıklarına varana değin her türlü çılgınlığa hazırdır. Yeter ki organizmanın canlı varlığı sürsün. Ne var ki, vücudu Zalfaris'e bu iyiliği yapmıyordu; hâlâ düşünebiliyordu, hâlâ hatırlayabiliyordu, hâlâ hayal edebiliyordu. Oysa bir akıl hastalığı Elif'i silebilirdi zihninden. Olmuyordu. Acılara dayanamayacağını biliyordu. Kurtulmak için yapabileceği bir şey yoktu.

Hiçbir şey yememeyi denedi. Olmadı, iyice zayıfladı. Sakalları uzadı. Ciğerleri sigara ve içkiden çürüyordu. Ama ölmüyordu. Ölemiyordu. Nasıl istiyordu oysa. Yalnız geçmişte yaşananların değil, hatta özellikle geleceğin ölmesini istiyordu; kurulmuş bütün hayallerin, görülmüş düşlerin, aşkın, beynini ele geçiren karanlık gölgenin. Ondan kurtulmanın tek yolu belleğinden kurtulmaksa, kurtulmalıydı. Diğer yandan, yeni insanlarla tanışmayı, yeni şeyler konuşmayı, düşünmeyi, yaşamayı istiyordu. Her seferinde yeniden aynı yere geliyordu: kurtulmak için unutmak!

Elif'in bir gün sessiz sedasız çıkıp gidişini unutamıyordu.

Unutamıyordu.

Neyi? Bilmiyordu. Elif'in bir gün sessiz sedasız çıkıp gidişini mi? Belki. "Ben gidiyorum," demişti sadece Elif ve kırmızı koltuğunda oturup gidişini seyrederken, 'gitme' dememişti Zalfaris. Küçük valizi ve kol çantasıyla sessiz sedasız çıkıp gitmişti Elif.

Şimdi hiçbir şeyden emin değildi. Kafası karmakarışıktı. Zihni yavaş yavaş bulanıyordu.

Kaç kiloya indi, kırk mı, elli mi? Bitkindi. Bazen öksürmekten boğulacak gibi oluyordu. Bazen bütün vücudu zangır zangır titriyordu. Böylesine kötü olduğu anlarda inadına üst üste içiyordu sigaraları. Dayanılmaz acılarını dindirebilmek için. Ama sigara bu işe yaramaz.

Artık kimler intihar eder, biliyordu. Artık neden son çare intihardır, biliyordu.

Unutmak.

Bütün sorun 'unutmak'tı.

İnsanlar unutabilseydiler, hiç kimse intihar etmezdi.

Unutamıyordu.

Kendine kızıyordu. Öfke duyuyordu. Bu koşullarda var olmayı sürdürdüğü, acılar çekmeye dayandığı için.

Artık oturacak gücü bile kalmamıştı. Hiçbir şey yapmadan oturmak için bile bir güç gerekir. Parası bitiyordu. Tatlı Tatlı Ölebileceğiniz Bir Yer'i düşündü. Haberi yeniden okudu. Oraya gitmek için sonuna kadar bekledi. Unutmaktan umudunu tümüyle kesene kadar bekledi.

III.

Sonunda bir akşamüzeri otelden sessizce ayrıldı. Çıkmadan önce içinde uzun aylarını geçirdiği odanın kapısında durdu. Uzun uzun seyretti içeriyi. Küf kokusunu ciğerlerine çekti. Her şey buraya geldiği ilk günkü gibiydi. Kim bilir kimler geçmişti bu odadan; ama ne bir iz vardı, ne bir gölge. Zalfaris'i de unutacaktı bu yatak. Bu duvarlar aylarca gözlerine baktığı Zalfaris'i zerrece hatırlamayacaktı. Kapıyı çekti. Gözlerini kapadı. Ama sanki, kirpiklerinin arasından ışık sızıyordu gözlerine. Sıkı sıkı kapadı. Anahtarı çıkardı. Kilide soktu. Yavaşça çevirdi. Birden vazgeçti. Kapıyı açıp içeri girdi. Hızla arka taraftaki uzun boşluğa bakan pencereye koştu. Çabucak açtı. Elindeki valizi aşağıda dolaşıp duran yeşil şapkalı park bekçisinin üzerine fırlattı. Valizin düşmesini beklemedi. Küçük bir engelin üzerinden atlar gibi usulcacık bırakıverdi kendini boşluğa. Üçüncü kattan beton zemine düşerken sakindi. Böyle bir anda her şeyin nasıl göründüğüne baktı. Büyük bir ilgi ve dikkatle seyretti. Sonunda her şey bitip de, beton zemine çakıldığı an gözlerini araladı.

Oda kapısının önünde duruyordu. Gözlerini sımsıkı kapamasına rağmen bir yerlerden ışık sızıyor gibi gelmişti. Otel müdürünün aylarca önce verdiği oda anahtarı elindeydi. Kapıyı kilitledi. İyice yıpranmış basamaklardan yavaş yavaş indi. Otel müdürü onu valiziyle görünce şaşırdı. "Gidiyor musunuz?.."

Yanıt vermedi.

Müdür anahtarı ve parayı aldı.

"Yine bekleriz..."

Çıktı. Yeşil şapkalı bekçiye selam verdi. Pencereden anlamsız gözlerle bakan uzun saçlı, minik burunlu, çirkin marketçi kıza selam vermedi. Bekçi, "Gidiyor musunuz?" diye sordu. Yanıt vermedi.

Zor yürüyordu. Aylardır neredeyse hiç kıpırdamayan vücudu harekete direniyordu. İnsanları tatlı tatlı öldürdükleri yere gitmeden önce tanıdığı, sevdiği yerleri dolaşmak, bir açık hava kahvesine oturup bir çay ve sigara içmek istiyordu. Bunların işini güçleştireceğini biliyordu gerçi ama, yine de gitti. Bir gazete aldı. Ne çok zaman olmuştu bir gazete okumayalı. Aklına TTÖBY'den söz eden gazete parçası geldi. Üzerini aradı. Yok. Otelde unutmuş olmalıydı. Önemi yoktu. Adresi biliyordu. Ayların üzerine ilk kez bir bardak sıcak çay içti. Sigara içti. Gazetede ilgisini çeken hiçbir şey bulamadı. Buna şaşırmadı. Gazeteyi masanın üzerine bıraktı. Derin derin çekti taze havayı ciğerlerine. Kalktı.

IV.

İki kanatlı bir kapının üzerine mermer bir panoya kocaman harflerle yazılıydı: Tatlı Tatlı Ölebileceğiniz Bir Yer. Özendiriyorlar mı? Hayır. Tam tersi, bir yıldırıcılık vardı sanki; ölümü hafife alıyor, alay ediyorlardı. Başlığın altında küçük harflerle 'son müdahale' yazıyordu. Müdahale. Yaşamak ölmekten daha kötü bir görünüm aldığında yapıyorlardı bu 'müdahale'yi. Herhalde bu yüzden 'son müdahale' yazıyordu orada. Bundan hoşlandı. Bu, ölmek isteyenleri anlayabildiklerini fısıldadı Zalfaris'e. İçeri girdi.

Gözlerine inanamadı. Son derece ferah ve aydınlıktı. Pırıl pırıl bir bahar havası vardı içeride. Her yerde çiçekler, büyük akvaryumlar içinde birbirinden güzel, uzun tüllü Japon balıkları, discuslar, melekler, neonlar, guramiler... Hastanelerde ölümle de karşılaşabilirdi insan. Bu mağlubiyetti. Oysa burada mağlubiyet, hayatta kalmaktı. Bir adım attı.

Elif karşıladı onu.

Donakaldı Zalfaris. "Elif..." diye mırıldandı şaşkınlıkla. Aylar öncesinin Elif'i, yıllar öncesinin çılgınlar gibi sevdiği kadını!

Pırıl pırıl bir gülümsemeyle yanma geldi Zalfaris'in. Büyülü gözlerle, şaşkın şaşkın bakan adamın sağ elini elleri arasına aldı.

"Hoş geldiniz..."

Cevap veremedi. Kıpırdayamadı. Anlamıyordu. Ne yapacağını bilemiyordu. Benzetiyor olmalıydı. Mutlaka öyle olmalıydı. Benzetiyordu, evet. Karşısındaki genç kadının gözlerine bakarken, Elif'in kömür karası gözlerini görüyordu.

"Ölmek için..." diye kekeledi. Genç kadın aynı gülümsemeyi sürdürdü ve başını hafifçe öne eğdi.

"İçeri geçelim..."

Beyninin ona oynadığı oyuna hâkim olmaya çalışırken, anlıyordu Zalfaris; burası ölmek isteyen insanların geleceği bir yer olduğu için son bir kez yaşatmayı deniyor olmalıydılar. İçerisinin bu denli ferah, temiz, güzel olması, o rengârenk akvaryum balıkları, her şey son bir kez daha yaşatmayı denemek içindi. 'Elif' sağ elini yumuşacık tutup bir odaya çekti onu. Arkasından girerken ölmeye gelmiş gibi bir hali yoktu Zalfaris'in. "Adınız Elif değil, değil mi?.."

Gülümsedi.

"Hayır..."

Elif in arkasından girdi içeri. Küçük bir odaydı. Açık ve ferahtı. Büyük yapraklı çiçekler ve iki akvaryum vardı içeride. Yumuşak bir ışıkla aydınlatılmıştı. Huzur veriyordu. Huzur verici olması tasarlanmıştı. Yaprakları tavana kadar dayanmış bir aşk merdiveninin yanından geçerken, az sonra kendisiyle uzun uzun konuşulacağını seziyordu Zalfaris. Bir sürü doktor girecekti içeri. Vazgeçmesi için bir yığın şey söyleyeceklerdi. Fikrini değiştirmese de, bu ilgi hoşuna gidecekti Zalfaris'in.

Elif, diye düşünmek istiyordu onu. Koltuğa oturmasını söyledi. Oturdu. Zalfaris, kendisi oturduktan sonra Elif'in dışarı çıkacağını ve diğerlerini getireceğini düşünüyordu. Yanılmış. Gitmedi. Karşısındaki koltuğa oturdu ve gülümsedi. Elif'ti bu. Elif... Elif... Elif...

Yanılıyordu Zalfaris. Yüzüne bakmamaya karar verdi Elif'in. Odaya göz attı. Çiçekler, akvaryumlar, hayatın her şeye rağmen yaşanılası olduğunu fısıldayan ümit kırıntıları! Belki de kendini aldatıyordu. Belki de hayatın her şeye rağmen yaşanılası olduğunu düşünmek istiyordu.

Odaya baktı gözucuyla. Bir yatak... İnsanlar o yatağın üzerinde mi öldürülüyorlardı acaba? Bu öldürme işini özellikle böylesine güzel bir yerde yapıyorlardı ki, 'hastanın' son anda bile vazgeçebilme şansı olsun. Evet, herhalde öyleydi.

"Beni siz mi öldüreceksiniz?"

Böyle bir soruya, neden böyle bir gülümsemeyle yanıt veriyordu? Neden böyle gülümsüyordu? "Neredesin Elif?" diye geçirdi içinden.

'Evet," diye yanıt verdi Elif. Bunu söylerken yüzüne bakmadı Zalfaris'in. Ama özellikle mi bakmadı yoksa rastlantı mıydı, Zalfaris anlayamadı.

Sustular.

Kapı vuruldu.

"Girin..."

Beyaz önlüğünün yakasında kelebek broşlu bir kadın doktor girdi içeri. Zalfaris'i gösterdi.

"Kadavra mı?"

"Henüz değil..." diye homurdandı Zalfaris. İkisi birden ona döndü. Paniğe kapılmışlardı. Özür diliyorlardı. Zalfaris gibi hastalara burada böyle denirdi.

Az sonra yeteri kadar özür dilediğini düşünmüş olmalı ki, broşlu olan gitti. İkisi kaldılar.

"Niye bu kadar acımasız davrandı?"

"Yoo!" dedi telaşla Elif. "Acımasız davranmadı, sizi öldürebilmemiz için daha kapıda bile sizi ölü görmeye alışmamız gerekiyor... Biz cellat değiliz. Bunu anlamalısınız..."

Anlıyor muydu? Anlıyordu herhalde. Bir insanı öldürmek, hangi nedenle olursa olsun, kolay olmasa gerekti. Şimdi ise konuşmaya hazırlanıyor olmalıydı. Gözlerinden anlıyordu Zalfaris. Boş bulunmamalıydı. Yaşamak acı çekmek demekti. Bunu hiç çıkarmamalıydı aklından. Yine de sormadan edemedi:

"Belleğimi yitirmemi sağlayamaz mısınız?"

Başıyla hayırladı Elif.

"Herkes bunu ister... Kabul etmeniz gereken şu ki... siz kaybettiniz..."

Sustu Zalfaris. Sonra, "Kaydolmam falan gerekiyor muydu?" diye sordu saflıkla.

"Hayır, burada sizi öldürmek için -parmağının ucuyla gösterdi- şu kadarcık bir zehir kullanacağız. Bunun için kadavradan para alınmaz..."

"Hayır kurumu gibi..."

Güldü, "Sayılır," dedi. Sustular.

Zalfaris Elif'e bakmıyordu artık. Bakmamalıydı. Konuşmaya başlayacağını seziyordu. Ne diyecekti? Nasıl bir sesle başlayacaktı? Hangi sözcükle başlayacaktı? "Bir daha düşünmek ister misiniz?" diye sorabilirdi. Ya da, "Kararınıza saygı duyuyorum ama, bunu bir de benimle tartışmayı ister misiniz?" ya da "Ne yaptığının farkında mısın sen!" diye çıkışabilirdi.

Ne derse desin, Zalfaris hazırdı.

"Buyrun," dedi yatağı göstererek Elif.

Kabaca attı kendini yatağın üzerine. Ellerini başının altında birleştirip beklemeye koyuldu. Tavanı zorlayan aşk merdivenini seyretti. Bir bitki olmak ne güzeldi. Yeşermek ne güzeldi. Güzel olmak ne güzeldi...

Elif bir düğmeye bastı ve hemen sonra kelebek broşlu kadın elinde bir iğneyle içeri girdi. İğneyi Elif'e verdi, acıyan gözlerle Zalfaris'e bakıp çıktı. İnsan bazı insanları hayatı boyunca sadece bir tek kez görürdü. Bazı insanları iki kez, bazı insanları ise çok kez. Zalfaris, broşlu kadının ikinci gruba girdiğini düşünüp gülümsedi. Bu sırada Elif, yatakta boylu boyunca uzanan Zalfaris'in yanına geldi. Yukarıdan yüzüne, tıpkı kapıda ilk karşılaştıklarında baktığı gibi gülümseyerek baktı. Sol elinde iğneyi tutarken, sağ eliyle saçını okşadı Zalfaris'in. İlgilenmedi Zalfaris. Eğilip burnunun ucunu öptü. Çok şaşırdı ama, ilgilenmedi. Buradan sağ çıkmamakta kesin kararlıydı.

Kolunu sıvazladı, anlaşılan dirsek içi damardan yapacaktı iğneyi.

"Bayıltıyor musunuz?.."

"Hayır, bu kadavra iğnesidir..."

Şaşkın şaşkın bakıyordu ona. Sorudan yaşamak istediği sonucunu çıkarmaya çalışıyordu herhalde. Sanki bir şey söylemek istiyordu da, söyleyemiyor gibiydi.

"Demek bu kadar çabuk..."

Korkmuş muydu? Vücut kendini koruyordu. Ölümle böylesine yüz yüze gelince kendini yok etme eğilimi geri çekilmişti sanki. Vücudu şimdi, kolunun, bacağının, midesinin, ciğerinin ölmesine engel olabilmek için Zalfaris'i korkutmayı deniyor, vazgeçmesini istiyordu. Bütün organları bilincine yalvarıyorlardı sanki.

Zalfaris gözlerini kapadı ve yaşamayı reddetti.

Ama birden, 'Bana bir şey söylemek istiyor,' diye düşündü. Bu kez güçlü bir önseziydi, bir şey söyleyecekti, emindi, kesinlikle konuşacaktı, bir tek sözcük bile olsa... Buna ihtiyacı vardı.

Usulcacık kaydı iğne damarından içeri. Araladı gözlerini. Elif'in güzel yüzü.

"Hayır..." diye mırıldandı Zalfaris.

Yaşlar süzülüyordu gözlerinden.

"Hayır..."

Birden gözlerine baktı Zalfaris'in Elif.

"Ama iğneyi yaptım!!!"

Adeta felç olmuştu genç kadın. Kömür karası gözleri dehşet dolu, Zalfaris'in gözlerine bakıyordu. Konuşamıyordu. Gözbebekleri büyüdü, yüzü sarardı, "İğneyi yaptım," diye mırıldandı; telaşla, dehşetle bağırmaya başladı. Hızla çekti iğneyi Zalfaris'in kolundan. Boşunaydı. Bütün ilaç damarlarına boşalmıştı. Çığlık çığlığa kapıya koştu.

Birkaç dakika içinde kadınlı erkekli bir sürü hekim odaya doluştuğunda, Zalfaris'in başı bir rüzgârgülü gibi dönüyordu. Gözlerini aralamak istiyor, başaramıyordu.

Başhekim, "Hay aksi diye homurdandı. Elife bakıyordu öfkeyle.

"Neden son bir kez daha sormadın Elif, neden son bir kez daha sormadın ölmekte kararlı mısın diye be kızım!"

Biri, "Elif," dedi gibi geldi Zalfaris'e.

Gözlerini aralamaya çalıştı, başaramadı.

Yatağının kenarına oturdu başhekim. Elini tuttu.

"Ah oğlum, niye emin olmadan geldin?.."

Elif koltuğa çökmüş içini çeke çeke ağlıyordu. O sırada asistanlardan biri elindeki belgelere bakarak başhekime "Hocam, kadavra organlarını bağışlamamış, imzası yok..." dedi.

"Hemen imzalatın," dedi başhekim. Ne ki, Zalfaris'in değil imza atacak, gözlerini aralayacak gücü bile yoktu. Başhekim asistanı "Disipline verileceksiniz," diye azarladı.

Başı dönüyordu Zalfaris'in, gözlerini aralamayı başardı, "Hemen imzalatın!" diyen adama baktı. Biri ona yardım etmeliydi, başhekim iki avucuna aldığı elini sıkıyor, sanki gitmeye bırakmak istemiyordu onu. Yeniden gözlerini kapatırken, 'Benim için bir şeyler yapabilecek biri yok!..' diye düşündü Zalfaris, "Aptallar," diye söylendi, "aptallar, aptallar..."

V.

Bütün bunların, bir 'tezgâh', bir 'numara', ona karşı düzenlenmiş bir 'gösteri', bir 'oyun', bir 'şaka', bir 'kurtarma operasyonu' olduğunu yirmi dört saat kadar sonra kendine geldiğinde genç, güzel hekiminden, Elif'ten öğrenecekti. Başka bir odadaydı. Sırtüstü yatıyordu. Yüzü tavana dönüktü. Karşı duvarda bir yatak daha vardı. Elif beyaz hekim giysileriyle upuzun yatıyordu. Zalfaris'in çıkardığı seslerle uyanmıştı. Neşeyle yatağından fırladı, yanına koştu, yatağın kenarına oturdu ve bütürf güzelliğiyle eğilip yanağından öptü. Düpedüz hınzırca bir sarılmayla geri çekilmesine izin vermedi Zalfaris ve öptü onu.

Sonunda, kendi kurtardığında güldü Elif. Nefes aldı.

"Boğuluyordum..."

Utandı Zalfaris.

"İyi misiniz?"

"İyiyim. Siz?"

Güldüler. Zalfaris utanıyordu. Utanıyordu, çünkü gerçekten iyiydi. Elif ise yatağın kenarında oturuyor, bir kol boyu uzaklıktan Zalfaris'in duygulu gözlerine bakıyordu. Sevinç içindeydi Zalfaris. Şaşkındı. Ne yapacağım bilmiyordu. İçinden kahkahalar atmak geliyordu. Kollarını uzatıp Elif'i kendine çekti. Genç kadın gülerek üzerine yuvarlanırken, 'Elif'e sarılır gibi sarıldı ona Zalfaris. Elif "Hayat çok uzun, yaşayacak çok şey var..." diye fısıldadı.

VI.

Bir hafta kaldı Tatlı Tatlı Ölebileceğiniz Bir Yer'de. Oradan çıktığında kirli, puslu, kötü bir hava vardı dışarıda. Ama artık hiç önemi yoktu bunun. Zalfaris güzeldi çünkü. Aydınlıktı. Güneşliydi. Baharlıydı. Yaşama sırası ondaydı.

En güzel yüzüyle dönüp, Tatlı Tatlı Ölebileceğiniz Bir Yer'in kapısına onu yolculamak için çıkmış olan, el sallayan, 'yine bekleriz' deyip gülen oyuncu dostlarına baktı. 'Elif'e baktı. Bu uğurlama da oyunun bir parçasıydı herhalde ama, öylesine içtendi ki, sevinçten içi içine sığmıyordu Zalfaris'in. İnanılmaz bir şaşkınlıkla tek tek baktı hepsine, iki kuş kanadı gibi salladı ellerini.

Daha orada, TTÖBY'nin kapısından beş-on adım ötede terk etti ümitsizliğini Zalfaris. İçinde yepyeni bir evin özlemini duydu. En kısa zamanda güzeller güzeli bir ev tutacak, yeniden işine dönecekti. Aynısını bulamasa bile yine bit pazarına gidecek ve eski kırmızı antika koltuğundan arayacaktı. Hayat çok uzundu çünkü. Yaşamakla tüketilecek gibi değildi. Yaşama sırası ondaydı. Yeni bir ev, yeni bir iş, yeni dostluklar, yeni bir hayat...

İçinde sevinçler patlıyordu. Rasgele insanların arasına karışırken "Heyyy insanlar!!!" diye bağırıyordu avazı çıktığı

kadar, "iyi ki, iyi ki, iyi ki tatlı tatlı ölebileceğimiz bir yer var, heyyy insanlar!.."

VII.

Yanılıyordu.

Gözlerini araladı. Sımsıkı kapamasına rağmen hâlâ bir ışık sızıyordu gözkapaklarından içeri. Yeniden kapayıp, yeniden açtı. Uzanıp kapının kolunu tuttu. Son bir kez daha baktı aylarını geçirdiği odaya. Rutubeti kokladı. Derin derin ciğerlerine çekti. İnsan her şeye alışıyordu. Artık gitmeliydi, gitmesi gerekiyordu. Kapıyı usulca çekti kendine doğru. Anahtarı çevirdi. Sonsuza değin çekip gittiğinden emin olmak için gözlerini kapadı. Sakin sakin indi rengi uçmuş yüz yıllık basamaklardan. Ona şaşkın şaşkın bakan çipil gözlü otel müdürüne aldırmadan, yeşil şapkalı bekçiye aldırmadan, 'Ucuz Oda Var' yazılı kirli levhaya aldırmadan, uzun saçlı, minik burunlu, çirkin marketçi kıza aldırmadan, ısrarla aynı kaldırımın üzerinde dilenen mavi gözlü, yaşlı kadının "Allah rızası için bir sadaka..." yalvarışlarına aldırmadan, deli gibi, çılgın gibi koşmaya başladı otelin kapısından sokağa fırlayıp.

VIII.

Yalnızca sonbahar yağmurlarının altında değil, belediyenin kaldırmamakta ısrar ettiği pislik yığınlarının için" de, çöplerden akan yağlı, kokulu sıvıların iyice cılklaştırdığı çamurların arasında yatıyordu. Kusursuz bir sonbahar yağmuru yağıyordu üzerine. Kirpiklerinin arasından hafif bir gün ışığı sızıyordu. Müthiş bir koşudan sonra düşüp kaldığı bu çöp yığınlarının arasında, kendine doğru giden bir yolculuğun sonlarına gelmişti. Artık ne yapmak istediğinin önemi yoktu. Sokakların karşı konulmaz çağrısına boyun eğmişti. Beyni canlı varlığını

korumak için yapacağım yapmıştı işte. Düş gücünün oynadığı oyun, içindeki son duyarlılık kıpırtılarını da yok etmiş, geçmiş ve gelecek, Zalfaris'i sonsuza kadar rahat bırakmak için kapılardan ve pencerelerden sessizce çıkıp gitmişti. Artık sokaklarda yaşayacaktı. Artık sokaklarda anlam bulacaktı. Artık sokaklar onun bir parçasıydı. Artık o sokakların bir parçasıydı. Mutluluk buydu. İnsan hayatının anlamı buydu. Pek çok zaman, hiçbir şey hissetmemek mutlu olmak demekti. Bu acı çekmemek, bu unutmak demekti.

Yanından geçen genç bir çift önüne para bıraktı. Peşinden küçük bir oğlan çocuğu annesinin eteğini çekiştirerek Zalfaris'i gösterdi: "Anne bak, ne kadar pis..."

Oysa Zalfaris, Elif'in onu bırakıp gittiği günden beri hiç böylesine sıcak, böylesine içten gülümsememişti ama, çocuk bu gülümsemeden korktu. Annesi yine de para attı Zalfaris'e. Zalfaris önüne düşen metal paranın kendi ekseni etrafında sürdürdüğü kısa hareketi deliliğe benzer bir ilgiyle seyrettikten sonra kendi kendine, için için güldü. Gelip geçen insanlarla birlikte, giderek büyüyen para tomarına elini uzatırken, o sırada önünden geçen ince, uzun, esmer bir genç kıza bakarak "Allah rızası için bir sadaka..." diye mırıldandı.

IX.

Elif vedalaşmak için bekliyordu.

Valizi ve kol çantasıyla kapının önünde bekliyordu. Zalfaris kıpırdamıyordu. Yıllar yıllar önce dünyadaki her şeyden daha çok sevdiği bu kadınla birlikte bit pazarından aldıkları kırmızı koltuğunda kıpırdamadan oturuyordu. Gözlerini kapadı. Elif'in duygulu, kırık dökük sesini gözleri kapalıyken duydu.

"Ben gidiyorum... "

Zalfaris gözlerini yeniden araladığında, neler olacağını düşündü. Elif o güzel kapıdan çıkıp giderken, Zalfaris ayak izlerini bulamasın, sonsuza kadar yalnız kalsın, onu bir daha hiç göremesin diye yağmur çiselemeye başlayacak ve bütün ayak izleri sır olana değin şehri sinsi sinsi yıkayacaktı. Elif'in peşinden, iskemleler, perdeler, bardaklar, saksı çiçekleri, duvardaki eski takvim, abajur, ucu körelmiş siyah bir kurşunkalem, eski kilim, masa lambası ve yıpranmış bir şiir kitabı da sessizce çıkıp gidecekti. Kapılar ve pencereler usulca açılacaklar ve yoksul bir eskici nezdinde bile para etmeyen bütün bu renkler, sesler ve anılar Zalfaris'i iyice yalnız bırakmak için kapılardan, pencerelerden çıkıp gideceklerdi. Bu, Zalfaris'in kendine doğru giden felaketler yolculuğuna başladığı an olacaktı.

Kalktı.

Elif çıkmak üzereydi.

Yanma yürüdü. Durdu. Yüzüne dokundu.

"Gitme Elif.. "

Sustu. Sustular.

"Gitme..."

Zalfaris yaşama sevincini tümüyle yitirsin diye Elif, sessiz sedasız çıkıp gitti o evden. Yağmur çiselemeye başladı.

Küçük Kırmızı Pembe Kadın

Balıklara

I.

İğne üst dudağına girmişti. Pembe dudağı kanıyordu. Deniz mavili iri gözleri korkuyla kocaman açılmıştı. Uzun sarı saçlarından birkaç tel dudağına saplı iğneye dolaşmıştı. Balıkçının avucunun içindeydi. Dehşetin içindeydi. Bütün vücudu kaskatı kesilmişti. Bazen gözleri balıkçının iri, şaşkın gözleriyle karşılaşıyordu. Balıkçı onun bakışlarındaki rastlantıdan habersizdi. Balıkçı, onun gözleri de kendi gözleri gibi bakıyor sanıyordu.

Bütün vücudu kuyruğuna inen sapsarı saçlarına kadar kum içindeydi. Balıkçı, misinanın ucundaki ağırlığını hissettiğinde küçücük bir balık sanmıştı onu; o iri, o hırçın levrek için taktığı yem boşa gitti sanmıştı. Misinayı kızarak, isteksizce çekmişti. Sonra o gelmişti savrulup çırpınarak. Kızgın sahil kumlarına bulanmıştı. Kendini aydınlık denize fırlatmıştı. Başaramamıştı. Dudağına giren dev iğneye bağlıydı. Dev iğne dev misinaya bağlıydı. Dev misinanın ucunda dev balıkçı yükseliyordu. Yeniden güzel denize dönebilmek için boşuna çırpınıyordu. Kumların üzerinde alev alev yanıyordu.

Donup kalmıştı balıkçı. Gözlerini ayıramadan bakıyordu. İnanamıyordu. Hayal gördüğünü sanıyordu. Zihni ona bir oyun oynuyor sanıyordu. Yaşlı gözleri ona ihanet ediyor sanıyordu.

Güneş ışınları yanarak, dönerek vurdukça küçük pembe kadının kuyruğunda kırmızı pembe lekeler yanıp sönüyordu.

Sonunda hoplayıp zıplamaktan bitkin, yarı baygın bir halde kızgın kumların üzerine düştü. Bu, balıkçıya hareket edebilme cesareti verdi. Onu avucuna almayı istiyordu. (Avuç içi insan soyu için önemliydi.) Sonunda, birkaç adım atmayı başardığında daha iyi görebiliyordu onu balıkçı. Sırtüstü düşmüştü. Kuyruğu hafifçe yanına kaykılmış, saçları kumların üzerine dağılmıştı. Gözleri kapalıydı. Nefes nefeseydi. Titriyordu.

"Bu ne!" diye bağırdı balıkçı, "bu da ne!.."

Kendini toparlamaya çalıştı. Bir şeyler yapmalıydık 'ölecek,' diye düşündü. Telaşla, içinde daha önce öldürdüğü iki balığın bulunduğu deniz suyuyla dolu kovayı aldı. Suyu kızgın kumların üzerinde kıvranan küçük pembe kadının üzerine boşalttı.

Suyla birlikte üzerine düşen balıklardan birinin ağırlığıyla ezildi. Balığın altında kaldı. Küçücük kaldı. Yine de, ya daha önceden öldürülmüş iki balıktan iri, siyah gözlü ve yüzünün yarısını yuttuğu iğne çıkarılırken yitirmiş olan balığın ağırlığı altında ezildiğinden ya da suyun sahici canlılığıyla kendine gelir gibi oldu. Mavi gözlerini aralayıp baktı. Birden, tiz bir çığlık çıktı dudaklarından. Çığlığı sadece iki ölü balık duydu ama, yardım edemediler.

Balıkçı ayağının ucuyla, onun üzerinden kenara itti ölü balığı. İçi rahat etmedi, ayağının ucuyla biraz daha uzağa itti. Denize koştu ve kovayı suyla doldurup geri döndü, üzerine boşalttı. Yararsızdı. Islanınca gözlerini açıyor, çırpınıyor ve yenik düşüyordu. Sonra yeniden kumlara bulanıp kendinden geçiyordu.

Balıkçı kovayı yeniden doldurup onun yanına, kumların üzerine bıraktı. Kendiliğinden kovanın içine atlamasını umuyor gibi bir hali vardı. Onu eline alacak cesareti yoktu. Eline alıp

kovanın içine bırakamıyordu, dokunamıyordu. (Avuç içi hareketsizliği seviyordu.) Misinayı alıp hafifçe yukarı çekti. İğne üst dudağına girmişti. Pembe dudağı kanıyordu. Deniz mavili iri gözleri korkuyla kocaman açılmıştı. Balıkçının içi cız etti. Misinanın ucunda havalanışım, çaresiz çırpınışlarını görmeye dayanamıyordu. Buna dayanmak için daha önce öldürülmüş olmak gerekirdi. Ne var ki, daha önce öldürülmüş iki balıktan iri, siyah gözlü ve yüzünün yarısını yuttuğu iğne çıkarılırken yitirmiş olan balık da dayanamadı buna ve ışığına kızgın kumların saldırdığı güzel gözlerini usulca kapadı.

Çabucak kovanın içine bıraktı onu balıkçı. Eğilip baktı. Dibe batıyordu. Yüzemiyordu. Onu öldürmekte olduğunu düşündü. Bütün cesaretini toplayıp elini suya soktu. Aynı anda, kendini dışarı fırlatıp yeniden kızgın kumlara bulandı pembe kadın. Balıkçı kendini kumlara atan 'basit' bir balığı yakalar gibi iki eliyle birden yakaladı onu. Kuyruğunda bir pembe sessizce soldu. Uzun sarı saçlarından birkaç tel dudağına saplanan iğneye dolaşmıştı. Balıkçının avucunun içindeydi. Bazen gözleri balıkçının iri, şaşkın gözleriyle karşılaşıyordu. Ama bu sadece rastlantıydı.

Ani bir kararla misina torbasını açtı balıkçı. Her an kırılabilir cam bir iğneymiş gibi davranıyordu ona. Torbadan olta onarımı için yanında taşıdığı tırnak makasını çıkarıp iğnenin hemen önünden kesti misinayı. Bu onun yükünü hafifletmiş olmalıydı. Ama asıl sorun iğneydi. Balıkçı tırnak makasıyla iğnenin çengelli ucunu kesip kesemeyeceğini kestirmeye çalıştı. Mümkündü. Ama balıkçıyı korkutan, iğnenin ucunu keserken onu incitmek ihtimaliydi. Minicik olta iğnesi bile onda onulmaz bir yara açmıştı. Tırnak makasının iğneden pembe dudağa kayması ihtimaliyle ürperdi. Denemekten başka çaresi yoktu.

Tek hareketle iğneye dolaşan ince saç tellerini kesti. Tellerin iğnede kalan kısmını küçük parmak darbeleriyle çözüp aldı.

Sol avucunun içinde tutuyordu onu. Sağ elindeki tırnak makasını pembe dudaklara yaklaştırdı. Kararsızlığını birdenbire yükselen balıkçı hoyratlığıyla yendi. Kovadaki suya sokup çıkardı onu. Küçük bir kum zerreciği bile makasın pembe dudaklara, minik burna, deniz mavili iri gözlere kaymasına neden olabilirdi. Yüzünde hiç kum zerresi kalmadığını görünce suya birkaç kez daha sokup saçlarının sırtında toplanmasını sağladı balıkçı. Minicik ellerini o sırada gördü. Ellerinin dudağa saplı iğneye doğru yaptığı hareketi o sırada gördü. İçgüdüsel bir tepkiyle "İğneye dokunma!" diye azarladı onu ve ani bir hareketle minik kolları avucunun içine aldı. İğnenin küçük pembe dudağın üst kısmından biraz daha çıkmasını sağladı. Kan aktı. Makasla keseceği yeri saptadı. Çıt diye kırıldı iğnenin çengelli ucu. Beklemeye dayanamadı, diğer ucundan tutup tek hamlede çekti iğneyi. Kan aktı. Kanayan yaraya tütün bastı.

II.

Yıllar yıllar önce rengârenk bir balık yakalamıştı balıkçı. Oltanın ucunda doğanın bütün renkleriyle boyanmış bir mücevher gibi sallanıyordu. Öylece kalakalmıştı. Balık büyü yapmıştı sanki balıkçıya. Güneşin altında renkleri yanıyor, sönüyor, birbirine karışıyor, balık oltanın ucunda döndükçe renkler de dönüyordu. Balıkçı pişmanlıkla aceleyle, telaşla iğneden kurtarıp kıyıdan denize bırakıvermişti usulca balığı. Dengeli yüzüyordu. Yo, yalpalıyordu. Yo yo, iyiydi. Yaralıydı ne de olsa. Ama iyiydi, evet. Yarasının iyileşebileceğine aklı kesmişti balıkçının. Onu bir daha göremeyeceği için pişmanlık geliyor, o gidiyor, yerini, denizde böylesine güzel bir canlının yaşadığını bilmenin sevinci alıyordu. Her şey tam bu sırada bitti. Birdenbire bitti. Suları yara yara ortaya çıkan o iri, o hırçın levrek dünyalar güzeli balığı başından bir anda yakalayıverdi. Kurtulabilmek için boşuna çırpındı balık. Birkaç hamlede

parçaladı onu levrek. Kan kokusuna gelmişti. Balıkçı ilk kez kan kokusuna, büyük balığın küçük balığın kanına tutkunluğuna tanık olmuştu.

III.

Gözlerini kapamıştı. Yarı baygın olmalıydı. "Ölüyor..." diye düşündü balıkçı. İnanamayarak, hayranlıkla bakıyordu avucundaki dünyalar güzeli canlıya. Onu yeniden hayata döndürme tutkusuna kapılmıştı. Yıllar yıllar önce yapamadığını bu kez yapacaktı. Onu iyileştirecek ve kıyıdan denize bırakacaktı. Bunu her şeyden çok istiyordu.

Küçük pembe dudaktan akan kan durmuştu. Aynı anda kuyruğunun kurumaya başladığını fark ederek irkildi balıkçı. Çabucak kovadaki temiz suya attı onu. Sarı saçları suyun üzerine dağıldı. Küçük elleri yumruk yumruk olmuştu. Balıkçı onun daha iyi olduğunu düşünüp rahat bir soluk aldı. Yine de acı çekiyor olmalıydı. Kovayı alıp evine giden yola yürüdü.

Nereden geldiyse gelmiş, iri bir cam fanus buldu evde balıkçı; temiz suyla iyice yıkayıp, neredeyse rengârenk bir akvaryum haline getirdi fanusu. İçini deniz suyu doldurdu. Usulca bıraktı onu içine.

O geceyi aç geçirdi ama, açlık duymadı. Huzursuzdu. Zaman zaman kalkıp fanusun dibinde sessiz ve hareketsiz yatan küçük pembe kadına bakıyordu. "Dayan küçük kadın," diyordu fanusun başında. Parmağını sokup suyu dalgalandırıyor, onun kuyruğuyla verdiği küçük tepkiyi görüp rahatlıyordu.

Dualar ederek geçirdi o geceyi balıkçı. Sabaha sağ çıkıp çıkamayacağını düşünüp, eğer yaşarsa ona çok iyi bakacağına dair yeminler etti. Hatta belki de onu, o tehlikeli denize bir daha hiç bırakmazdı. Kendi elleriyle bakardı ona, kendi elleriyle

beslerdi. Düşler kurup, dualar etti. Gecenin bir saatinden sonra uykusuzluğu açlığına ağır basınca gözkapakları usulca kapandı.

Uykusunda onunla uğraşıp durdu. Küçük pembe kadın gülümsüyor ve balıkçıyla konuşuyordu. Balıkçıya, kendisini iyileştirdiği için teşekkür ediyor, minnettarlığını nasıl belirteceğini bilemiyordu. Denizin derinliklerinde harika bir yolculuğa çıkmak isterse seve seve kılavuzluğunu üstlenebileceğini söylüyordu. Deniz mavili iri gözleri pırıl pırıl parlıyordu balıkçıya bakarken. Minik elleriyle yanağını, burnunu seviyordu balıkçı'nın. Sonra, birden boncuk boncuk terlemeye başlıyordu balıkçı; onu dudağındaki yaradan ötürü ölüyor görüyordu, onun ölürken çektiği acıyı balıkçı uyurken çekiyordu.

Kan ter içinde uyandı. Pencereden yıldızların aydınlığı sızıyordu içeriye. Karanlıkta, yatağının içinde simsiyah bir leke gibi kıpırdamadan duruyordu. Sabah olmasına birkaç saat vardı daha. Bazen, balığa çıkmak için bu erken saatlerde kalktığı da olurdu ama, dün akşamdan beri öyle çok şeyi unutmuştu ki, şimdi karanlığın içinde simsiyah bir leke gibi hiç kıpırdamadan durduğu bu anda aklına, balığa çıkmak değil, açlıktan kazınan midesini doyurmak bile gelmiyordu. Eliyle yüzündeki ve boynundaki teri alıp yorgana sildi. Ağır vücuduyla yavaş yavaş çıktı yatağından. Şu anda yaşıyorsa tehlikeyi atlatmış demekti. Kafasını toplamaya çalıştı. Saatin kaç olduğunu tahmin etmeye çalışıp, bilemedi. Ayın kaçıydı? Hangi aydaydı? Yaşamın anlamı neydi, ölüm ne demekti, bilemedi. Belki o çoktan ölmüştü. İçi cız etti.

İçeriye gidip fanusa bakacak cesareti bulamıyordu kendinde. Bulamadan gitti. Fanus orada duruyordu. Onu ölü görmek korkusuyla göğsü daraldı. Bir an nefes alamadı. Aldı.

Alamadı.

Çünkü ölü balık da böyle yatardı suyun üzerinde. Elini göğsüne götürdü. Cız etti. Hareketsiz yatıyordu suyun üzerinde. Sarı saçları suyun üzerine dağılmıştı. Mavi gözleri aralıktı. Gözbebekleri kaymıştı. Kolları rasgele iki yana açılmıştı. Minik ellerinden birisi kapalıydı. Kuyruğu suyun dışına çıkıp kurumuştu.

'Ölmüş...' diye düşündü. İçi sızladı. Terledi. 'Ölmüş...' Avuçlarını sular bastı. Yüzünde, yanaklarında ateşler yandı, gözleri karardı, göğsü daraldı, kalbi sıkıştı, nefes vermeye çalıştı, sakin olmaya çalıştı, gözlerini araladı, nefes almaya çalıştı. Kendine gelmek için bir yerlere tutunup gözlerini kapadı.

Açtı.

Usulca elini uzattı. İşaret parmağıyla suda dağılmış saçlara dokundu. Sarı saçları sarı bir deniz gibi dalgalandı, yumruk eli açıldı. Bu küçük kadın için balıkçı, dev vücudunun her zerresini kaplayan derin bir keder duydu. Kıpırdanmadan durdu. Gözlerini kapadı. Açtı. Açtığında küçük pembe kadının dibe battığını gördü. İnanamayarak, anlamayarak baktı. İçindeki sızının geçmesini bekledi. Geçmedi. Ölüye arkasını dönmek istedi. Dönemedi. Döndü. Çıktı.

IV.

Önsezileri iri ve hırçın bir levrekle doluydu o erkence çıkıp gelen sabah karanlığında sahile indiğinde. Mutsuzdu. İğneye yem takarken ıslık çalmıyordu. Diğer yandan, hiçbir şey olmamış gibi bir hali vardı, önsezileri o iri, o hırçın levrekle doluydu. Neden, bilmeden kin duyuyordu. Nefret duyuyordu. Kan güdüyordu. Sertti. Oltayı denize fırlattığını fark edemeyecek kadar duyarsız ve kabaydı. Hiçbir zaman suya düşmese, denize bütün gücüyle fırlattığı oltayı hatırlamayacaktı sanki. Kurşunun çıkardığı o çok tanıdık sesi duyup başını kaldırdı.

Upuzun açılan büyük, mavi suya baktı. Levreği düşündü. O iri, o hırçın levreği. Ölümü.

İnsan soyu kendi işlediği suç için bile başkalarından öç alır.

Balıkçı o acımasız bencilliği sezinler gibi olduysa da, toparlayamadı. İnsan insan olduğundan, acıkan karnını doyurmak için büyük ve harikulade güzel doğanın üzerinde sonsuz bir yok etme hakkına sahipti. İnsan insan olduğundan bir balığı isterse öldürüp yer, isterse güzel bulup severdi. Sezinliyor gibi oldu ama, toparlayamadı. Onu, bir insan olduğu için, o iri ve o hırçın levrekten ayıran şeyi bulamadı. Zaten üzerinde durmazdı böyle şeylerin. Şimdi ise herhangi bir şey düşünebilecek halde değildi. Başı önde, dalmıştı. Neyi düşündüğünü bilmiyordu. Aynı anda göğsünde, göğsünün orta yerinde, o eski zamanlardan beri tanıdığı yürek sancısını duydu. Nefes almakta güçlük çeker gibi oldu. İçinde yaralı beyaz kuşlar kanat çırpmaya başladı. O hırçın levreği yakalayamadan ölüyor muydu yoksa! Yıkılmak üzereydi, ömür bu kadar mıydı? Yüreği onu köşeye sıkıştırmaya çalışıyordu. Yaşlı bedeni giderek ağırlaşıyordu. Ayakta durmakta güçlük çekiyordu. Bütün bir ömrün yorgunluğu omuzlarına bastırıyordu.

Tam bu anda vuruş aldı olta. Mucize varsa, böyle bir şeydi işte! Toparlandı, kendine geldi. Parmakları zangır zangır titredi. "Yakala onu!" diye bağırdı oturduğu yerden fırlayıp.

"Kendine bir şaka yap ihtiyar, yakala onu, yakala onu!"

Yakaladı. İğne üst dudağına girmişti. Pembe dudağı kanıyordu. Deniz mavili iri gözleri korkuyla kocaman açılmıştı.

Mavi

I.

Yüzden fazla yıl önce dünya yüzünde yaşayan milyonlarca canlıdan bugüne kalan bir tanesinin adı, Mavi.

Şimdi, on katlı bir apartmanın onuncu katındaki bu küçük evde, pencerenin önündeki sallanan koltuğunda kıpırdamadan oturuyor. Geceye, karanlığa, lapa lapa yağan kara rağmen seçilebilen iri bir yıldızın solgun kıpırtılarına, uzaklara bakıyor. Tam şimdi görüyorum derken, bir kar tanesi düşüyor üzerine ve kayboluyor yıldız. Mavi 'kar' denen şeyin ne mene bir şey olduğunu ilk kez gördüğü o uzak kış sabahından beri yüzden fazla yıl geçtiğini o an anlıyor.

O çok eski zamanlarda Mavi, annesinin eteğini tutarak yürürdü sokaklarda. Babasına ise yaklaşmazdı pek. Bir sürü kardeşin arasında özel bir yeri yoktu babası için. Yine de, belki en küçük olduğu için, bazen kucağına alırdı babası ve "Mavişim..." diye severdi onu.

Babası kocaman gövdesiyle, daireye gitmek için evden çıktığında, annesi ve kardeşleriyle birlikte Mavi de koşardı pencereye. Hep birlikte babasının nasıl yürüdüğünü seyrederlerdi. Her sabah babası gözden iyice kaybolana dek.

İlk kez böyle bir sabah vakti görmüştü karın nasıl yağdığını Mavi. Babası ağır ağır yürüyordu yokuş yukarı.

İlk kar tanesi o sırada düşmüştü pencereye. Annesi biliyor olmalıydı şaşıracağını, güldü. "Şaştın mı bu işe" dedi sarılıp öpüp.

"Bak, bunun adı 'kar' Mavişim..."

Çok uzaklarda kalmış o günün sabahı, camın arkasından, uzun ömrünün ilk kar tanesine dokunmuştu Mavi. İçi bir güzel olmuştu, bir hoş olmuştu. Bunun yaşama sevinci demek olduğunu, yıllar yıllar sonra onu kaybettiğinde anlayacağını henüz bilmiyordu.

Şimdi, yüzden fazla yıl sonra, on katlı bir apartmanın en üst katındaki bu küçük evde, pencerenin önündeki koltuğunda hiç kıpırdamadan oturup geceyi seyrederken, nasılsa birdenbire hatırlayıverdi o günü. Cama iri bir kar tanesi düştü. Parmaklarını uzatıp dokunmak istedi. Annesinin sesi geçti içinden.

"Bak, bunun adı 'kar' Mavişim..."

Ağlayabilse ağlardı ama, gözyaşı pınarları kuruyalı pek çok zaman olmuştu. Usulca gözlerini kapayıp, "Ölüm beni unuttu," diye mırıldandı. Kar tanelerinin ötesinde oynaşan solgun yıldızları görebilmek için gözlerini yeniden araladığında, arkada salonun kapısının gürültüyle açılıp kapandığını işitti. Torununun torununun torununun torunu Can girdi içeriye. Yani, ben.

II.

Annem, babam ve anneannem, kalp krizi geçirdiği için dedemi hastaneye götürdüler. Bir süre orada kalması gerekiyor dedemin. Bu sırada evde altı kişi olacağız. Annem, babam, ağbim, anneannem, Mavi annem, bir de Can... Yani, ben.

Aslında çok küçük benim Mavi annem. En küçüğümüz o. Annemden de, babamdan da, ağbimden de küçük. Anneannem ve dedemden bile küçük. Benden küçük değil. Ben daha küçüğüm. Ama yaşça herkesten büyük benim Mavi annem.

"Anneannenin annesi onun kızıydı oğlum," dedi annem. Anneannemin annesinin... onun... kızı... Karışık biraz.

"Bütün dünyada onun yaşında ancak birkaç kişi vardır," divor babam, "doğrusu, bravo!"

Müthiş! Okulda anneannesinin anneannesi olan bir tek çocuk bile yok. Öğretmenimiz -babam ona "Öğretmen Hanım," diyor- yaz tatili ödevi olarak "Herkes ailesinden birini kompozisyon şeklinde yazarak anlatsın," deyince aklıma Mavi annemin aileden biri olup olmadığı geldi.

"Sömestr için iyi bir ödev doğrusu, bravo Öğretmen Hanıma!" dedi babam. "Beni anlatmayı düşündüğünü sanıyorum ama, bence anneni anlatsan daha iyi olur oğlum..."

Herkes güldü.

Ağbim "Herkes annesini anlatacak," dedi.

Bayılır ortalığı sulandırınaya.

"Ne yani, seni mi anlatacağım annemi anlatmayıp

"Bu iyi bir fikir ama, hiç kimsenin bizim Mavi annemiz kadar yaşlı bir anneannesi yok..."

Bazen ağbimin bir domuz olduğundan kuşkulanıyorum.

"O bir domuz değil mi anne?"

"Hayır yavrum, o senin ağbin..."

III.

"Ölüm beni unuttu..."

Güçlü bir sessizlikle doldu ev. Sanki televizyonun sesi bile kendiliğinden kısılıverdi. Ağbimin tüyleri diken diken oldu. Buna rağmen Mavi anneme dönüp, "Ölüm tarafından unutulduğunu düşünmek için henüz çok gençsin Mavi anne.," dedi.

Mavi annem ölümün onu unuttuğunu düşünüyor, ölüm, dedeme kalp krizini getirmek için evimize kadar gelmesine rağmen, onu hatırlamadığı için. Hâlâ yaşadığı için. Oysa böyle düşünmesine gerek yok bence.

Onu sırtından görebiliyoruz. Hiç kıpırdamıyor. Dışarıda kapkaranlık bir gece var. Yıldızlar bile yok. O sırada müthiş merak ettim gözlerinin kapalı olup olmadığını. Çünkü o karanlıkta şehrin ışıklarından başka hiçbir şey göremez. Karanlığı seyretmek ise bana pek akıllıca gelmedi. Hemen kalkıp gittim ve Mavi annemin yüzüne baktım. Biri ona baktığında usulca gözlerini kapıyor. Utanıyormuş gibi sanki. Önceleri gözlerini gizlemek için yaptığını sanıyordum. Ama sanırım, kendini gizlemek için kapıyor. Bu da kesin değil tabii.

Bu kez kapatmadı. Ne zaman kapatıp ne zaman kapatmayacağı belli olmuyor. Bazen kapatmıyor. Pencerenin önüne bir güvercin konmuştu, onu seyrediyor olmalıydı. Baktım, hayır. Şaşırdım. Beni şaşırtan güvercin değil, Mavi annemin, burnunun hemen önünde seyredebileceği bir güvercin varken onun üzerinden karanlığa bakması. Bir yabani güvercin. Pencerenin önünde durmakta güçlük çekiyor. Hiç kıpırdamadığı halde zorlanıyor gibi. Durumunu anlamak için burnumu cama dayıyordum ki, Mavi annemin sesini duyup kaldım: "Uzak dur ondan..."

Hemen anneme koştum. Ağbimin tüyleri diken diken oldu.. Yine de, o kısacık anda güvercinin çok büyük olduğunu ve gözlerinin de kapalı olduğunu görebilmiştim. Aslında bir gö-

zünü görebildim. Kapalıydı. Sanırım birini açık, birini kapalı tutamaz. Yoksa tutabilir mi?.. Mavi annem karanlığa bakıyordu ama, demek ki güvercine de bakıyordu. "Uzak dur ondan," derken, 'karanlıktan uzak dur' demek istemiş de olabilir ama, sanmam. Bence güvercinden söz ediyor.

Her sabah erkenden uyanıyor. Önceleri annem ya da anneannem de onunla birlikte kalkıyor sanıyordum. Biri onu yatağından alıp salondaki koltuğuna kadar getiriyor olmalıydı.

Anneannem bir gün, "Anneanne, niye bu kadar erken kalkıyorsun, uyuyamıyor musun yoksa?" diye sordu.

"Anneanne, niye anneannene öyle diyorsun, yanlış anlayabilir seni..."

Anneannem ne demek istediğimi anlayamamış olmalıydı.

"Öyle ya," diye açıkladım, "her sabah erkenden kalkıp onu buraya getirmekten bıkmış olduğunu düşünebilir, öyle değil mi?"

Gülüp saçımı okşadı. Kendisinin anlamadığı bir şeyi anlayan torununa şaşıran bir anneannenin 'aferin oğlum' anlamına gelen gülüşü değildi bu.

"Hiç kimse her sabah erkenden kalkıp onu buraya getirmiyor yavrum... "

Anneannemin söylediği şeyin tek anlamı 'o her sabah kendi kendine kalkıp buraya geliyor yavrum'du.

Buna öylesine inanamadım ki, 'Hiç kimse her sabah erkenden kalkıp onu buraya getirmiyorsa, o hep burada mı oturuyor?' diye düşündüm. Sonra, bunun imkânsız olmadığım düşündüm. Bir tek kez bile olsun, sallanan koltuğunda sallanmadan oturmaktan başka bir şey yaptığını görmedim onun. Bütün gün sallanmadan oturan biri, gece boyunca da aynı koltukta oturabilip uyuyabilir...

Anneannem "Beyni de, bacakları da onu çoook yıllar taşır daha..." dedi.

"Neden?"

Güldü. "Ölüm kıyamaz ona..."

Hafifçe eğilip öptü Mavi annemi. Küçücük bir bakışla baktıktan sonra eğilip beni de öptü kulağımdan. Kıskanmış olduğumu düşünmüş olmalıydı. Kıskanıp kıskanmadığımı düşündüm. Hayır, dilediği kadar öpebilir Mavi annemi. Hiç konuşmadığı için, konuştuğunda ağbimin tüylerini diken diken yaptığı için, bir kez gözlerime bakıp burnumu öptüğü için ve en önemlisi, bu kadar yaşlı olduğu için. Bu kadar yaşlı olmak zordur. Çok yaşamak gerekir.

Böylece yeni bir şey daha öğrenmiş oldum: Bu kadar yaşlı olmaktan çok daha zor bir şey var: Bu kadar yaşlı olmaya rağmen, her sabah erkenden kalkıp yatak odasından salondaki hiçbir zaman sallanmayan sallanan koltuğa kadar yürümek. Orada hiç kıpırdamadan oturmak.. Onu yürürken düşündüm ve tüylerim diken diken oldu.

Bütün gün koltuğunda oturup dışarıyı seyrettiği için bu onuncu kattaki eve taşıdık onu. Pencereden uzakları görebilsin diye. Ama ben artık Mavi annemin o balkon penceresinin önündeki koltuğunda oturup sabahtan akşama kadar uzakları seyretmekten zevk aldığına inanmıyorum.

Televizyonda reklamları izliyorduk. Ertesi günü dedem hastaneden çıkıp eve döneceği için çok mutluyduk. O sırada Mavi annemin koltuğu sallanmaya başladı. Ağbimin tüylerine bakacak halim kalmamıştı, saçlarım bile dimdik dikilmişti. Mavi annemin yüzünü yandan görebiliyordum. Ağır ağır bir öne bir arkaya gidip geliyordu. Pencereye doğru eğildiğinde güvercinle burun buruna geliyordu. Gözlerini iri iri açmıştı. Gözlerini güvercinden ayırmıyordu. Aynı anda anneannemi

gördüm, korkunç gözlerle Mavi anneme bakarken sağ eliyle kalbini tutuyordu.

Mavi annem, hayatımın sonuna kadar ikinci bir kez duymadığım tuhaf bir sesle "Ölüm, beni unuttu," diye homurdandı. Birden koltuğu durdu, onu ilk kez ayağa kalkarken gördüm. Pencereyi açtı. Artık yaşlılıktan Mavi annem kadar bile hareket edemeyen güvercine elinin tersiyle küt diye vurdu. Güvercinin boşluğa düştüğü o aynı anda anneannem kalp krizi geçirdi ve o aynı anda çalan telefon dedemin ölüm haberini verdi ve o aynı anda ağbimin burnundan kan fışkırmaya başladı. Gözlerimi kapadım ve on katın bitmesini bekledim. Sanki bir an bir kanat sesi duyar gibi oldum. Sonra peşinden tuhaf bir ses... Mavi annem hiç kıpırdamadan açık pencereden dışarıya bakıyordu. Usulca pencereyi kapadı ve anneannemin vücuduna sarılıp çığlıklar atan anneme, elinde telefonla donakalmış olan babama, burnundan fışkıran kanı durdurmaya çalışan ağbime aldırmadan yeniden koltuğuna oturup bakışlarını yıldızların karanlığına dikti.

IV.

Ölmedi dedem. Kriz geçirmedi anneannem. Ağbimin burnu kanamadı. Ama dün gece hepimiz oturmuş televizyon seyrederken Mavi annem, pencereyi açtı ve güvercini boşluğa attı. On katın bitmesini beklerken gözlerimi kapadığımda gördüm anneannemin kalp krizi geçirdiğini, bu sırada duydum telefonda dedemin ölümünü, bu sırada kan fışkırdı ağbimin burnundan. Yanılmışım. Bir kanat sesi duyar gibi oldum. Sonra tuhaf bir ses, o kadar. Gözlerimi açtım. Gözlerimi açtığım an mı duydum o sesi, yoksa o sesi duyduğum an mı gözlerimi açtım, anlayamadım. Anneannem yerinde oturuyordu, kalp krizi geçirmemişti, debelendiği falan da yoktu. Babam da

telefonun başında değildi, çünkü telefon çalınamıştı. Ağbim dikildiği yerde dikiliyordu. Tüyleri böyle zamanlarda olması gerektiği gibiydi. Diğerlerini ben uydurmuş olmalıyım. Evet, ben uydurdum.

Mavi annem güvercini boşluğa ittikten sonra pencereyi kapatıp koltuğuna oturmak üzere geri döndüğünde, bize baktı. Yüzünde öyle tuhaf bir gülümseme vardı ki... Ürperdik. Aynı gülümsemenin gerektirdiği bulanık bir sesle "Ölmek üzereydi," diye mırıldandı, ölüm onu almak üzere geldiğinde beni hatırlayabilirdi..."

V.

Dedem döndü. Döndüğünde her şey eskisi gibi olacak sanıyordum. Yanılmışım. Sürekli yatıyor. Yatması gerekiyormuş. Ona güvercinden söz etmedik. Salondaki yatağı hazırladı annem. Böylece uyumadığı zamanlar yattığı yerden reklamları seyredebiliyor. Artık Mavi annemden korkuyoruz. Bugün ağbime yeni bir cinayetten kuşkulandığımı söyledim.

"Ne cinayeti?"

"Mavi annem dedemi balkondan aşağı itebilir..." "Güvercin gibi mi?"

"Güvercin gibi..."

"Ama Mavi annem balkona çıkamaz ki!" "Çıkabilir... Yürüyebiliyor..."

"Evet, yürüyebiliyor..."

Sustuk.

"Balkonun kapısını kilitleyip anahtarı Mavi annemin çıkamayacağı bir yere koyalım..."

İkimiz de gizli gözlerle Mavi anneme baktık.

"Peki dedem kendiliğinden çıkarsa!.. Çünkü dedem anahtarı koyduğumuz yerden alıp kapıyı açabilir..." Gizlice dedemize baktık. Uyuyordu.

"Evet, dedem balkona çıktıktan sonra, Mavi annem arkasından yaklaşıp hoooop..."

İkimiz de aynı anda gördük Mavi annemin bize baktığını. Odamıza koşup kapıyı sımsıkı kilitledik.

O gece herkes yattıktan sonra sessizce odamızdan çıktık. Hiç ses çıkarmadan dedemizin yanından geçip, balkon kapısına geldik. Ağbim kapıyı iyice kilitledi. Mavi annemin penceresini açıp anahtarı dışarıya fırlattık. On katın bitmesini bekledik. Sesi duyup hemen odamıza döndük.

Ne annem, ne babam, ne de anneannem sordular balkonun anahtarına ne olduğunu. Oysa ağbim ve ben gürültüler kopacağını sanıyorduk. Hiç kimse ilgilenmiyordu. Ağbim sabah kahvaltısından sonra kulağıma eğilip "Neden kimse bir şey sormuyor?" diye sordu.

Nedenini çözdüğümü sanmıyorum; annem bu sabah uyandığında hastaydı, babam eliyle ateşine bakıp "Senin ateşin var," dedi. Annem işaret parmağıyla "Sussst!" dedi babama. İkisi de gizlice pencerenin önünde oturan Mavi anneme baktılar. Sustular. Bu, şu demek oluyor:

Bizim sezdiğimiz cinayeti onlar da sezdi ve hiçbiri bunu açık açık söyleyebilecek cesarete sahip olmadığı için, balkonun anahtarını da yok edemedi. Ama anneannem de, annem de, babam da, ne ağbimden, ne de benden kuşkulandılar anahtar konusunda. Çünkü üçü de o anahtarı aralarından birinin yürüttüğünü sanıyorlar, iyi. Öyle sansınlar.

Geceleyin sessizlik vardı. Reklamları izliyorduk. Annem, anneanneme ve dedeme kahve yaptı. Babama da yapacaktı ama, babam sabah erken kalkacağı için içmeyi istemedi. Ağbim

ve ben ise kahve içecek yaşa gelmedik. Mavi annem sanırım, kahve içecek yaşı geçti.

Ayağa kalktı.

Ağır ağır bize döndü. Yüzü çok çirkinleşmişti. Çok kızmış gibiydi. Hepimiz nefesimizi tutmuş ona bakıyorduk. Kötü bir şey yapacaktı. Bir an yere baktı. Sonra yeniden başını kaldırıp hiç kimseye bakmadan "Onlar kuş yüzünden anahtarı aşağıya attılar..." diye homurdandı.

Dedem anlamadı:

"N'oldu anneanne, kim ne attı?"

Mavi annem yerine oturmak üzereyken "Seni öldürmeyeyim diye attılar," dedi. Ağbimle ben hemen odamıza kaçıp, kapıyı sıkı sıkı kilitledik.

Her şey yakında bitecek. Bu evde kötü şeyler olacak. Mavi annem gençleşiyor. Sık sık ayağa kalkıyor. Gizli gizli bizi izliyor. Dedemi izliyor. Kötü şeyler olacak. Bu evde kötü şeyler olacak. Annem yüzümü avuçlarına aldı. Gözlerime baktı. Ona anlatabileceğim bir şey yok. Neyi anlamasını istediğimi bilmiyorum.

VI.

Bir gül aldı annem Mavi anneme.

Akşamleyin babamla birlikte işten döndüklerinde annemin elindeydi. Kapıyı ben açtığım için gülü gördüm. Diğerleri görmediler. Salona girdiklerinde ise gül kaybolmuştu ortadan. "Anne," diye seslendim, soracaktım. Annem işaret parmağını dudağına götürüp 'sussst' yaptı.

Dedem artık yürüyebiliyor, tuvalete gidebiliyor, mutfağa gidip bir şeyler atıştırabiliyor, anneannemle kavga edebiliyor.

Gülü ikinci kez gördüğümde dedemin elindeydi. Mavi annemin yanma gitti. Hafifçe omzuna dokundu. Mavi annem

artık ânında tepki veriyor. Gençleşiyor. Bazen televizyon izliyor. Ayağa kalkıp, dolaşıp oturabiliyor, mırıldanıp homurdanabiliyor. Dedem omzuna dokunduğunda ağır ağır döndü.

"Anneanne, bu gül senin için..."

Mavi annem dedemin elindeki güle baktı. Dedeme baktı. Boş boş baktı. Bir bebeğinkine benzeyen bir iniltiyle yeniden pencerenin dışındaki karanlığa dönerken, ağbimin tüylerinin diken diken olduğunu hissettim. Annemin kulağına fısıldadım: "Dedem, o çiçeği Mavi anneme neden verdiğini biliyor mu?" Birden yüzüme baktı annem. İşaret parmağımı dudağıma götürüp "Sussst," dedim.

Neler olduğunu anlamak giderek güçleşiyor. Bu evde kötü şeyler oluyor. Annem balkon kapısını açabilen bir anahtar getirdi. Kötü şeyler dönüyor. Dedem sık sık balkona çıkıyor. Mavi annemin dedeme nasıl baktığını gözlüyorlar. Dedem dışarıdaki havayı ciğerlerine çekiyor Anneannem, dedem balkonda daha uzun süre katabilsin diye bir iskemle çıkardı. Ağbim yanıma yaklaştı. Suratı mosmordu.

"N'apıyor bunlar?.."

Bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum. Ağbim Mavi an nemin yanından ayrılmıyor. Dedem zırt-pırt balkona çıkıyor. Kış olmasına rağmen havalar çok güzel gidiyor. Dedem ne zaman balkona çıksa, ağbim hemen Mavi annemin yanında bitiyor.

"N'apıyorsun sen?" diye sordum.

Yanıt vermedi.

Mavi annem gençleşiyor. Her gün biraz daha güçleniyor. Ağbim Mavi annemin her hareketini izliyor. Dedem balkondayken koltuğundan kalkmaya kalksa... Kötü şeyler dönüyor. Bu evde kötü şeyler dönüyor.

Gül kurudu. Dedem onu pencerenin önüne bırakmıştı. Mavi annem hiç dokunmadı güle. Annem gülü gösterdi. Mavi annem annemi duymadı, güle bakmadı, aldırmadı, kıpırdamadı.

"Sana bu gülü kimin aldığını unutmuyorsun, değil mi anneanne?" diye sordu annem Mavi anneme.

VII.

Her şey dün gece bitti.

Mavi annem ayağa kalktı. Ağbim "Yapma Mavi anne!" diye bağırdı. Dönüp göz pınarları kurumuş masmavi gözleriyle bize baktı.

Yüzden fazla yıl önce Mavi annem küçücük bir çocukken ayak bileklerine kadar inen saçları varmış. " Anneannenin ta buraya kadar saçları vardı..." diye anlatmış birisi anneanneme. Annesi her gün saatlerce uğraşırmış saçlarını taramak için. Böyle böyle iri mavi gözleri varmış. Bir sürü kardeşi varmış. O bütün kardeşlerin en küçüğü, en güzeliymiş. Sonra, herkes gitmiş. Bir tek o kalmış. Sadece o kalmış.

Geceydi. Lapa lapa kar yağıyordu. O hiçbir zaman sallanmayan sallanan koltuğunda kıpırtısızca oturuyordu. Kar tanelerinin arasından yıldızlar seçiliyordu. Televizyonda reklamları seyrediyorduk. Anneannem elma çayı yapıyordu. Babam, gazete mi okuyordu, televizyon mu seyrediyordu, anlaşılmıyordu. Annem ağbime ders çalıştırıyordu. Dedem sömestr ödevi olarak Mavi annemi seçtiğim için ne kadar iyi yaptığımı söyleyip beni kutluyordu.

Birden, koltuğu öne arkaya sallanmaya başladı.

Bir öne, bir arkaya. Bir öne, bir arkaya. Gıcır gıcır ses çıkarıyordu. Diğer bütün sesler kesilmişti. Hepimiz ona bakıyorduk. Kötü şeyler olacak. Kötü şeyler olacak.

Sessizce durdu koltuğu. Birdenbire ayağa kalktı. Ağbim dehşet içinde "Yapma Mavi anne!" diye bağırdı. Dönüp göz pınarları kurumuş masmavi gözleriyle bize baktı. Hepimiz ona bakıyorduk. Ağbimin kapıldığı dehşet hepimize bulaşmıştı. Gözlerimizi ondan ayıramıyorduk. Uzun uzun tuhaf bir yüzle baktı. Bir şey söyleyeceği belliydi ama, susuyordu. Uzun uzun sustu. Sonra, "Ölüm beni unuttu çocuklar," diye mırıldandı. İlk kez 'çocuklar' demişti. Güzel, büyük gözlerini kapayıp, başını öne eğdi. Hepimiz donup kalmıştık. Başını kaldırıp yeniden baktığında gözlerinin dolu dolu olduğunu gördük. Ayaklarını sürüye sürüye yanımıza geldi. Bana geldi. O sırada yerde, halının üzerinde oturuyordum. Hafifçe eğilip başımı öptü. Ağbimin yanma yürüdü. Yanağını öptü. Çıt çıkmıyordu. Balkona döndü. Ağır ağır, ayaklarını sürüye sürüye yürüdü. Kapıyı açtı, içeriye kar havası doldu. Lapa lapa, tertemiz, bembeyaz yağıyordu kar. Ağbimle yerimizden fırlayıp yanına koştuk. Ne yaptığını anlamaya çalışıyorduk. Kötü şeyler olacaktı. Elini uzatıp bir kar tanesine dokundu. Gözleri uzaklara çok uzaklara, yıldızlar kadar uzaklara bakıyordu. Rüzgâr karı yüzlerimize savuruyordu.

Balkon demirlerine ilerledi, aşağı baktı. Tutamadık, Yetişemedik. Yapamadık. Bunu yapabileceğine inanmadık. Yumuşak bir güvercin gibi usulca, kendini boşluğa bıraktı. Artık aileden bile sayılamayacak kadar çok yaşadığı için. Kahve içecek yaşı çoktan geçtiği için, ölümün onu unuttuğunu düşünecek kadar çok yaşadığı için. Çocuklarının, torunlarının, torunlarının torunlarının kendine verdiği acı gül duygusundan kurtulmak için. Anlamalıydık. Gözleri bunu anlatıyordu. Kar tanesine dokunuşu bunu anlatıyordu. Karanlığa özlemi bunu anlatıyordu. Gözlerimi kapadım. On kat bitti. O sesi duyduk.

VIII.

O sesi duyduğu an birdenbire büyüdü Can. Birdenbire koca adam oldu. Ağbisi balkonda olduğu yere çöküp kalmıştı. Hıçkırıkların, çığlıkların kimden geldiği anlaşılmıyordu. Sanki zaman durmuştu. Sanki zaman donmuştu. Sadece inleme, ağlama sesleri geliyordu. Can öylece donup kalmıştı. Birden, döndü. Anneannesi iri iri gözleriyle dehşet içinde bakıyordu. Görmüyor, duymuyor gibiydi. Dedesi kalbini tutuyordu. Babası annesine sarılmıştı. Birinin koşması gerekiyordu. Birinin deli gibi, çılgın gibi, rüzgâr gibi koşması gerekiyordu. Artık kendini hissetmiyordu. Koşmaya başladı. Ailesinin arasından nasıl geçtiğini fark etmedi. On katı nasıl indiğini fark etmedi. Gözlerini açtığında apartman kapısının önündeydi. Kalbi göğsünü yırtıp çıkmak istiyordu. Açık kapıdan içeriye kar taneleri koşuyordu.

Durdu. Korktu. On katı bir kuş gibi uçarak indikten sonra kapının önünde durup kaldı. Dışarı çıkması gerekiyordu. Dışarı çıkıp Mavi annesine bakmalıydı. Mavi annesi yere düşmeden onu tutmalıydı. Soluğu kesilmişti. Başı dönüyordu. Ayakta duramıyordu. Yapacak bir şey yoktu. Kendini kapıdan içeri uçuşan kar tanelerinin üzerine, dışarıya fırlattı.

Düştüğü yerdeydi. Üzerine lapa lapa kar yağıyordu. Çan'a bakıp gülümsedi. Burnu bile kanamamıştı. Düştüğü yerde doğrulmuştu. Küçük bir çocuk gibi oturmuştu. Ölüm onu unutmuştu.

Duvarın Gözleri

Hırsız.

Deccal'i görmek için geldiği bu eski ve ürkütücü şehirde trenden inip, taksiye binip, hiç vakit kaybetmeksizin müzeye gidip, açılmasına daha saatler olduğunu öğrenip, yeniden şehre dönüp, üç buçuk saat sonra yeniden müzeye gidip, yarım saat kapıda bekleyip, nihayet gişe açıldığında, yani şimdi, müzenin kapısında bilet alma sırasının kendisine gelmesini beklerken tuhaf bir heyecana kapılmıştı. Giriş biletini alabilmek için sadece birkaç dakika beklemiş olmasına rağmen, saatlerce hiç kıpırdamadan durmuş gibi bir ruh hali içindeydi. Nihayet biletini alıp kapıdan giriş hakkını elde ettiğinde ise hiç acele etmemişti. Dışarıdan bir göz umutsuzluk diye tespit edebilirdi onun o an bulunduğu hali. Kendisinden sonra bilet almış olan birkaç ziyaretçinin peşinden girmişti içeri. Girer girmez de Deccal'in nerede olduğunu hemen anlamıştı. İnsanlar yoğun olarak toplanmış seyrediyorlardı; Deccal'den başka ne olabilirdi.

Kalabalığın tersi yönde yürüdü. Diğer tablolardan başlamıştı seyretmeye. Bu biçimde sürdürürse en son göreceği tablo Deccal olacaktı. İçeri girişteki ruh hali devam ediyordu. Hiç acelesi yok gibiydi. Ağır ağır, tabloların tadını çıkara çıkara seyredi-

yor; ilerliyor yeniden bir başka tablonun karşısında duruyor, seyrediyor, inceliyor, düşünüyor, yürümeye devam ediyordu.

Öylesine ağır davranıyordu ki, bir saat kadar sonra Deccal'in karşısında sadece bir kişi kaldığı sırada, hemen yandaki tablonun önündeydi. Son ziyaretçi de uzaklaştıktan sonra bir süre daha yerinden kıpırdamadı ve karşısındaki tabloyu ilgisiz gözlerle seyretti. Sonra sıra ona geldi, Deccal'e.

Bulunduğu yerden başını çevirip baktı. Sonra sakin adımlarla yaklaşma yasağının sınırlarına kadar tabloya ilerledi. Burnunu uzatsa alarınlar çın çın ötmeye başlayacaktı. Kendini tutmakla tutmamak arasında gidip geldi. Derin soluk aldı. Bir adım geri çekildi.

Müzedeki tabloların tamamından aldığı tat, karşısına Deccal çıktığında derinliğine bir umutsuzluk, boşunalık, hiçlik duygusuna bırakmıştı yerini. Kıpırdamadan duruyordu karşısında. Önce bütününü seyretti. Sonra tablodaki binlerce dokunun her birini keşfetmek, özümlemek, hissetmek için büyük bir dikkatle seyretmeye başladı.

Bitkisel boyalarla yapılmıştı. Beş yüzü aşkın yıldır aynı yerde asılı duruyordu. O da, bütün diğer tablolar gibi falan ya da filan yerden alınarak, artık müze olmuş bu pek eski yapıya taşınabilirdi. Oysa o burada doğmuştu. O, bu yedi yüz yıllık binada beş yüzden fazla yıldır asıldığı yerde kıpırdamadan duruyordu. Ressamı kendi elleriyle asmıştı onu oraya. Çivi yerine kullanılmış olan gümüş mil yüzlerce yıl öncesinin bilgisini veriyordu anlayana.

Sonra, bazı yöneticiler tarafından alman bir kararla, ressamının da içinde doğup büyüdüğü bu muhteşem konak, Tutkulu Tablolar Müzesi olarak değerlendirilmek üzere insanların ziyaretine açılmıştı. Açılmadan önce, ülkenin dört bir yanından getirilen tablolar sanat yönetilenleri tarafından uygun

bulunan mevkilere yerleştirilmiş, ona ise dokunulmamıştı. O bir ilkti. Merkezde o vardı. Bu özelliğinin korunması kararı alınmış ve yüzlerce yıldır asılı olduğu yerden bir milimetre bile kıpırdatmamıştı.

Deccal.

Bir tablo bir canlıdır. Nefes alır ve konuşur. Âşık olma ve âşık etme yetilerine sahiptir. Acıkabilir. Susayabilir. Sanatseverdir. Şiire bayılır. Sinemadan habersizdir. İnsan sesinin dokunuşlarıyla canlanır. Bir ateş cambazı ona aşk heyecanları yaşatır. Korkunç bir saygısız ve küfürbazdır. Yüzlerce yıldır tehdit altında yaşamış olmanın verdiği derin kaygıyla ülserlidir. Mükemmel bir müzik dinleyicisidir ama, insan sesini tercih eder. İnsanların gözlerine bakmayı sever. İnsanları gözlerinden tanır. İnsanları gözlerinden sever. Bazen âşık olur. Unutur. Unutulmaya tahammülü yoktur. Tutkulu biri tarafından çalınmayı düşler. Hep bunu düşler.

Duvar:

Beş yüzü aşkın yıldır hiçbir şey görmedi. Sadece tablonun arkasına, duvardan rutubet almasını engellemek için gerilmiş olan sertleştirilmiş yaban domuzu derisini. O deriyi. O domuzu.

Duvarın tablodan daha canlı olduğunu söylemek mümkün değil. Hayır ama, daha yaşlı. Ressam tabloya çalışırken duvar, iki yüz yaşın üzerindeydi. Ressam konağın en güzel duvarına asmıştı tabloyu. Duvar beş yüzü aşkın yıldır çıldırıyor. Âşık olma ve âşık etme yetilerine sahip. Kimseyi görmüyor. Kimse onu görmüyor. Birkaç adım ötede insan kokusu. İnsanlar tabloya bakıyor. Tablo üzerine konuşuyor. Duvardan kimsenin haberi yok. Tabloyu çalsınlar istiyor. Çıldırıyor. Kendini yerlere atmak istiyor. Olmuyor. Tablo, onu astıkları yerde tutsağından nefret

ederek, yüzlerce yıllık gardiyanlığının esaretini yaşıyor. Aynı gözün içinde iki gözbebeği gibi ürkütücü ve kardeş.

Hırsız.

Gördüğü an saplanıp kalmıştı. Sarhoş olmuştu. Ölüme dair büyük bir gizi mi keşfetmişti. Ya da tarihi. Ya da geleceği. Belki içinde bulunduğu o ânın aslında hem her şey, hem hiçbir şey olduğunu.

Ellerini uzattı. Alarmlar çın çın ötmeye başladı. Deccal'i beş yüz yıldır asıldığı gümüş milden kurtarıp yere fırlattı.

Yüzyıllardır yapılmamışı yapmak, dokunulmamışa dokunmak, yaşanmamışı yaşamak için gözlerini gözlerine dikti. Duvarın gözlerine baktı.

Edi'nin Arkadaşı

Tersine bir kural konulmadıkça evlilik,
'tarafların' birbirine 'sadakatini' gerektirir.

Taksi apartmanı geçtikten sonra durdu.

Yılan gibi hissediyor kendini Edi. Taksiden yılan gibi indi. Saat?.. Yılan Edi. Sanki rüşvet veriyor sürücüye. Üçse beş verdi. Gözlerine de baktı adamın. Sus der gibi. Unut, der gibi. Bir daha asla, der gibi. Bahar'ımı aldattım ben, der gibi. Sürücü paranın üzerini vermeye hazırlanıyor. Sözü mü olur! Kalsın. İyi geceler. Hayırlı işler. Üçse beş olsun. Yeter ki, git buradan. Hemen git buradan der gibi.

Apartmanda hiç ışık yok. Çoktan uyumuştur Bahar. Sabahın yedisinde kalkıp işe gidecek. Kavga ettiler sabah. Kırdılar bahçelerindeki çiçekleri. Dargın dağıldılar işlere. Edi akşamüzeri telefon etti Bahar'a. Bahar, gelmeyeceğim bu gece. Orhan'dayım. Merak etme. Kırıldığım için değil. Yalnız kalmak istiyorum biraz.

Orhan işten arkadaşı Edi'nin. Arada bir işler uzar. Orhan'a gider Edi. Çalışırlar. Bu gece de böyle oldu Bahar. İşi çıktı kocanın. Çalışıyor. Gelemeyecek. Sabaha kadar çalışacaklar. Yalnız bu kez Orhan'la değil. Yanlış anlarsın diye söylemedi sana Edi. Bu kez Zühal'le çalışacaklar. Arkadaşın Zühal'le evet.

Yılan gibi süzüldü apartmanın kapısından içeri Edi. Elleri buz gibi. Hava yağmurlu. Buz gibi Edi. Yılan gibi Edi. Elleri birbirine dokunmasın istiyor Edi. Bilinçsizce kaçırıyor ellerini

birbirinden. Yüzüne dokunmak istedi merdivenleri çıkarken. Yapmadı. Sanki çamur Edi. Çamur Edi. Yüzü kirlenmesin istedi. Elleri iki yılan gibi. Yüzüne dokunma Edi. Sokarlar.

Saati merak etmiyor. Geç işte. Ama şimdi kolunda saydı da baksaydı. Çantada olmalı. Sevişirken çıkarmıştı. Canı çok sıkkınmış Zühal'in. İş çıkışma da yarın saat var. Bahar'ın arkadaşı. Arada bir eve de gelir. Bahar'la kavga ettik bu sabah. Büyük bir şey mi, diye sordu Zuhal. Tartışmışlar biraz. Eve gelmeyeceğim bu gece demiş Edi. Sıkma canını, dedi Zuhal. Olur böyle şeyler. Geçer.

Merdivenleri çıkarken bulanık su gibi Edi. Yalan da söylemez Bahar'a. Böyle bir aşk yaşayabilir mi bir daha? Deli gibi sever Edi'yi Bahar. Edi her şeyi onun. Edi'yle Büdü. Büdü'yle Edi. O kadar yakın. O kadar köklü. O kadar neşeli. Peki neden Edi, neden?.. Edi sever Bahar'ı. Hem de nasıl! Hem de ne çok. Pembe, beyaz bir kar tanesidir Bahar. Soğuk gecelerde ateş. Arkadaş. Dinler. Anlar. Anlatır. Paylaşır. Korur. Sever. Sabahları işlere dağılırken öper kocasını Bahar. Akşama kadar özler karısını Edi. Bahar aramamışsa, o mutlaka arar telefonla.

Yılan gibi hissediyor kendini şimdi. Dört katı karanlıkta çıktı. Işığı yakmadı. Görürler korkusu değil. Bu saatte nereden böyle? Yo yo, görürler korkusu değil. Erkekler 'görürler'den korkmaz.

Elleri ışığı yakmayı istemedi. Kapının önünde durdu. Şimdi gireceğim eve ve... durgun, mavi bir göl gibi uyuyor olmalı karım... Saatine baktı. Yok. Çantada olmalı. Sevişirken çıkarmıştı ya! Sonra çantaya koymuştu. Galiba. Onsuz çıplak hissediyor kendini. Bulamıyor. Çantada değil. Çantada yok. Hassiktir! Saatini orada unuttu. Zühal'in evinde unuttu. Anahtar... Evet, anahtar burada. Saat yok. Ya anahtarı da unutsaydı!.. Saati nasıl alacak Zühal'den?.. Oysa tümüyle unutmayı istiyor geceyi. Her şeyi! Evet, her şeyi. Unutmalıyız. Zuhal saatini

getirdiğinde hepsi bir bir hatırlanacak oysa. Utancından yerin dibine girecek Edi... Oysa, her şeyi... Evet, her şeyi... Düşünme. Düşünmemeye çalış.

Karanlıkta göremedi. Anahtarı kilide sokup bekledi, Yılan gibi elleri. Usulca çevirdi anahtarı. Girdi. Bahar'ı biraz daha geç görmek için yavaş yavaş çıkardı ayakkabılarını. Işığı yaktı. Hâlâ başı dönüyor içkiden. Saat iki buçuk. Daha da geç olabilir. Birden açıvermişti gözlerini. Zühal'in yatağında çırılçıplak. Zuhal kendi elleriyle soydu onu. Becerikli kız. Edi bu iyiliğin altında kalmayı istemedi. O da Zühal'i soyacak. Mümkün mü, deli gibi dönüyor başı. Çok içti. Zuhal de içti ama, Edi perişan. Sarhoş. Yardım edemedi Zühal'in soyunmasına. Zuhal kendi soyundu. Becerikli kız. Soyunurken Edi'nin vücudunda dolaştı elleri. Bir terslik var, bir terslik var... Ama direnmiyor Edi. Direnemiyor. Direnmek istemiyor. Daha barda teslim olmuştu Zühal'e. Başını döndürmüştü Zuhal. Güzel kadın. Enfes. İçi gitti Edi'nin. Zühal'le sevişmek için yanıyor. Ne Bahar'ın arkadaşı olduğu geliyor aklına, ne yarın neler olacağı. Ne Zühal'in aklına geliyor Bahar, ne Edi'nin. İçki güzel, Zuhal güzel, yemek güzel... Harika bir gece. Bu gece eve gitme, dedi Zuhal, içelim... Peki, dedi Edi. Bu kadın güzel. Bu kadın ateş gibi. Bu kadını bu gece... Bahar? Evde bekliyor. Tartıştık gerçi. Ama merak eder yine de. Telefon et. Zuhal elini tuttu. Yo, kaçırmadı Edi, niye kaçırsın. Zuhal önce davranmasaydı Edi yapacaktı aynı şeyi. Usulca uzanıp tutuverecekti Zühal'in elini. Yalnız elini mi... Teni ne çekici. Yanıyor Edi. Zuhal Edi'nin gözlerine bakarken Bahar'ın yüzü girmiyor araya. Aradı Bahar'ı. Orhan'dayım bu gece. Hı hı. Peki. Yarın görüşürüz. Tamam. Hadi sana da.

Yatak odasının kapısından içeri girip Bahar'ı gördüğü an, elleri Edi'nin yüzüne dokunmak istediler. Engelleyebildi. Çok çabuk soyunup giyindi. Yüzünde, dudaklarında Zühal'in yüzü, dudakları, gözleri var. İçi bulanıyor. Nasıl yaptım böyle bir

şeyi... Banyoya girdi. Tekrar tekrar yıkadı yüzünü. Usulcacık süzüldü Bahar'ın yanına. Yanağına dokunacaktı. Elleri gitmedi. Dokunmayı çok istedi, elleri gitmedi. Usulca öptü karısının yanağını. Elleri dokunmayı istedi. Engelleyebildi.

Sabah. Bal gibi bir öpücükle uyandı Edi. Gözlerini açmadan sarılmak istedi karısına. Elleri reddetti. Bahar uzun uzun öpüyor kocasının dudaklarını. Dün sabahki tartışmayı unutmayı, unutturmayı istiyor. Belki sevişecekler... Ama Edi'nin elleri istemiyor sevişmeyi. Şaşkın soruyor Bahar. Gece mi geldin? Neden kalmadın? Saat ikide sen geldin aklına budala. Birden seni hatırladı ve her dürüst erkek gibi yataktan fırlayıp, evden fırlayıp, yanındaki kadına hoşça kal öpücüğü vermeden fırlayıp, bir taksiye binip, sürücüye iki kat para ödeyip...

"O saatte uyandırmak istemedim seni," dedi. Öptü karısını Edi. Özledim. Ben de Bahar, ben de. Bu yüzden her dürüst erkek gibi yataktan fırlayıp, evden fırlayıp, yanındaki kadına hoşça kal öpücüğü vermeden fırlayıp, bir taksiye binip, sürücüye iki kat para ödeyip... Hadi kahvaltı edelim, çayı koydum ben. Bugün işe gitmeyeceğim Bahar. Gitmeyecek misin? Ne oldu hayatım, iyi değil misin? Yo, yoruldum biraz... Hasta falan değilsin yani değil mi? Yo yo, değil, sadece yorgun. Peki canım, nasıl istersen. Kahvaltıya gelecek misin peki? Gelecek. Telefon edecek misin işyerine? Edecek. Yo, etmeyecek, gerek yok. Zuhal çıkarsa telefona diye korkuyor. "Bir şey anladı mı Bahar?" diye sorarsa diye korkuyor. İştahla kahvaltısını ediyor Bahar. Sen neden yemiyorsun? Bilmem, canım istemiyor. Neredeyse ağlayacak. Bir an önce git Bahar. Bırak Edi'yi ağlasın, doya doya, yana yana ağlasın.

Çıkarken Edi'yi öptü Bahar. İstersen ben de gitmeyeyim bugün, telefon eder izin alırım. Yok canım, ne gerek var, git sen, ben iyiyim. Gerçekten iyi mi diye baktı kocasına. Eh, peki. Eğer sıkılırsan falan ara, geleyim. Oldu mu? Peki, peki canım.

Bahar'ı izledi. Merdivenlerde kaybolmadan önce dönüp bir öpücük gönderdi kocasına. Dudaklanyla aldı Edi. Kapıyı kapadı. Hadi şimdi ağla. Doya doya ağla. Yana yana ağla. Olmuyor. Ağlayamıyor. Şimdi kahvaltı etmelisin. Hadi sakin ol. Otur ve kahvaltını et. Oturdu. Oh. Sessizlik çok iyi geldi. Kahvaltı masasına göz attı. Bahar, bir tanem, yumurta da haşlamış. Küçük hareketlerle soydu yumurtayı. Kayısı. Nasıl da tam tutturur!.. Aferin, böyle ol, sakin ol. Yumurtayı her zaman nasıl kayısı kıvamında yapabildiğini düşün. Ne güzel kahvaltı hazırladığını düşün. Çay koydu bardağına. İyi gelecek bu kahvaltı. Güzel. Şimdi kahvaltını et. Keşke Bahar da gitmeseydi. Gitmeseydi. Göndermeseydim. Sevişseydik. Akşama kadar. Sabaha kadar. Yarın. Sonraki gün. Bütün hafta. Sevişerek yıkanabilir insan, arınabilir. Keşke. Hayır. Tamam. Kahvaltını et, bir sigara yak. Koltuğa otur.

İçi sızım sızım sızlayarak doğruldu Edi. Telefona yürüdü. Yalnız elleri değil, yüzü de buz gibi. Numarayı çevirdi. Bahar... Sessizliğinden mutsuzluk çıkardı Bahar. Canım, ne oldu hayatım, nen var? Telaş telaş Bahar. Tatlı Bahar. İyi Bahar.

O an anlatmanın ve dinlemenin binlerce yolu vardı ve Bahar ve Edi o an en mükemmelini buldular.

"Bahar... Dün gece seni aldattım ben... S 1 Hem de Zühal'le..." Hem de Zuhal'le...

Edi bir şeyler söylemesini istedi Bahar'ın. "Hem de arkadaşımla mı, benim arkadaşımla mı?" diye sormasını bekledi. Sormadı. Söylemedi.

Usulca kapandı telefon. Buz gibi elleri Edi'nin. Kal bi göğüs kafesini zorluyor. Fırlayıp çıkmak istiyor. Fırlayıp koşmak istiyor. Kalbi göğüs kafesinden fırlayıp uçmak, koşmak, Bahar'ın ayaklarına kapanmak, kendini yerden yere atmak, yalvarmak istiyor. Buz gibi suratı. Şimdi kahvaltı etmeliyim.

Sakin ol. Olamıyor. Artık yapacak daha iyi bir şey yok. Sakin ol. Olamıyor. İskemleyi çekti, sessizce oturdu. Bardağına çay koydu. Şeker attı. Karıştırdı. Olamıyor. Kaşığı çıkardı. Her sabah marketten taze ekmek alır Bahar. Olamıyor. Önce bir parça peynir... Olamıyor...

Usulca masanın üzerine bıraktı ellerini. Gözlerini yumdu. Ürpertiler içinde. Sonsuz bir ruh yorgunluğu. Boğucu bir sıkıntı. Sanki vücudu hareket ediyor. Sakin ol. Sakin ol. Elleri hareket ediyor. Geçecek, sakin ol, kıpırdama, öyle kal...

Soğuk bir şeyin çıplak boynuna dokunuşunu duydu. Dehşetle açtı gözlerini. Kanı dondu. İki kol gördü. Bağıramadı. İki el. Damarları çıkmış. Damarlar oynuyor. Tırnakları uzuyor. Ellerden biri suratını çiziyor. Kan. Yanağındaki acıyı hissetmiyor. Ellerin sahibini göremiyor. Kendini koruyamıyor. Elleri tut. Seni boğmalarına izin verme. Tut. Bir an engellemek istedi Edi boğazını sıkan elleri. Ellerini bulamadı. Dehşetle açıldı gözleri. Kanı dondu. Edi'nin elleri Edi'nin boğazına saldırıyor. Salonda, masanın başında yüreği sökülmüş bir at gibi bağırıyor. Elleri boğup öldürmek üzere onu. Soluk alamıyor.

Kilidin içinde sessizce döndü anahtar. Açıldı kapı. Büyük kanatlı bir melek gibi doldu içeriye Bahar. Edi'yi gördü. Fırlattı çantasını, koştu, ellerine sarıldı Edi'nin, açmaya çalıştı, açamadı, açtı. Usulca çözüldü elleri Edi'nin. Sımsıkı sarıldı Bahar. Edip... Edip... Edip... Tamam canım, tamam sevgilim... Sen benim en iyi arkadaşımsın... Sen benim en iyi arkadaşımsın... Sen benim en iyi arkadaşımsın...

Sustu. Söylenecek bir şey yoktu. Mademki kural bozulmuştu.

Yasal Elma

"Karşıdan iki kişi geliyor sandım.
Meğer bir karı koca değil miymiş!"

Rus Atasözü

I. Gerçek Aşk

Havva: Beni ne zamandan beri seviyorsun?

Âdem: Zamanın başından beri.

Havva: Ne zamana kadar seveceksin?

Âdem: Zamanın sonuna kadar. Sen?

Havva: Ben de.

II. Âdem Havva'yı cennete davet eder.

Nasılsa iki kişiyiz, sonsuza kadar gideriz. Çok uzun yol. Orada biraz dinleniriz. Çay içeriz. Şarap içeriz. Geçmişi yâd ederiz. Sohbet ederiz. Yüzüklerimizi değişiriz. Kanlarımızı içeriz. Kuşlara atılan taşın önüne yüzümüzü sereriz. Dostluktan söz ederiz. Yasak elmaları yeriz. Tanrı'yı inkâr ederiz. Gizlice alay ederiz. Ya Azrail gelir yanımıza, ya Cebrail. Kovarız onları. Bağımsızlık savaşı veririz. Giysilerimizi kirletiriz. Kanımızdan insanlığımızı sileriz. Bir çiçeğin ömrünü dinleriz. Kelebekleri kıskanırız. Denizlere güleriz. Gökyüzünü överiz. Şarap içeriz. Nasılsa iki kişiyiz. Alfabeyi ezberleriz. Sen 'aşk' dersin, ben 'evlilik'. Yılanlarla dost oluruz. Karıncaların kurtuluş savaşına omuz veririz. Bu yolda can veririz. Şiir okuruz. Önce sen

okursun, sonra ben. Önce ben ölürüm, sonra sen. Sorumlu hissederiz kendimizi. Kurda kuşa, ota, denize, ağaca, gazete kâğıdına, tutsaklara, özgürlüğe, inançlara, bütün güzel insan yüzlerine selam ederiz. Şimdi yola çıkarız. Acelesiz gideriz. Dinlenmesiz gideriz. Sonsuza kadar gideriz. Önce ben ölürüm, sonra sen. Önce sen ölürsün, sonra ben.

III. Havva Âdem'in istediği gibi bir kadın olur.

Âdem ona soyunmasını söylediğinde hemen yapıyordu istenileni. Hatta daha fazlasını. Âdem ona bulaşıkları yıkamasını söylediğinde hemen yıkıyordu. Âdem ona kahvaltısını, öğle yemeğini, akşam yemeğini hazırlamasını söylediğinde hemen yapıyordu. Âdem ona sağ ayağının başparmağını kaşımasını söylediğinde hemen yapıyordu. Âdem ona külodunu indirmesini söylediğinde hemen yapıyordu. Âdem ona bunu bunu sevmesini, şunu şunu sevmemesini söylediğinde hemen yapıyordu. Âdem ona şu işi bırakıp bu işle uğraşmasını, şu renk kazak giymesini, sırtına masaj yapmasını söylediğinde hemen yapıyordu. Hatta daha fazlasını.

Ne var ki, bazen Âdem gerçek bir hayat konusunda zor durumlara düşüyordu. Çok üzülüyordu o zaman. Böyle zamanlarda Âdem'in gerçek bir yardıma ihtiyacı oluyordu. Bir fısıltıya.

Âdem böyle zamanlarda ona "Sence..." diye başlayan bir soru soruyordu. Küçük bir yanıt istiyordu. Bir fısıltı. Hatta daha azını. İşte o zaman, yapamıyordu. Âdem ona bir ahmak olduğunu söylüyordu o zaman. Hemen hak veriyordu. Âdem ona küfrediyordu. Hemen hak veriyordu. Âdem ona "Sen ne aptal bir kadınsın!" diye bağırıyordu. Hemen hak veriyordu. Hatta daha fazlasını. Böyle zamanlarda Âdem hırsını alamıyor onu dövüyordu. Hiç anlamıyordu o zaman. Hiç hak vermiyordu. Oysa Âdem'i seviyordu. Mutlu bir evlilikleri vardı.

IV. Âdem Havva'yı aldatır.

Seni öldürmek istediğimi de nereden çıkardın! Başka bir kadına âşık olduğumu, bu yüzden senden nefret ettiğimi, seni paramparça parçalamak istediğimi, seni bir lağım çukuruna iyice gömdükten sonra büyük hazlar içinde üzerine bir iskemle çekip iki kadeh kırmızı şarap içmek istediğimi, saçlarını tel tel koparmak, gözlerini bir kurşunkalemle oymak, parmaklarını tek tek kırmak istediğimi, tenini jiletle yarmak için yanıp tutuştuğumu, senden kurtulmak için gece gündüz planlar yaptığımı nereden ama, nereden çıkardın!

V. Âdem Havva'ya erkeklik taslar.

İki eliyle Havva'nın saçlarını avuçladı. Yüzünü yüzüne çekti. Aralık pembe dudaklarından gelen elma kokulu nefesini kendi dudaklarında hissetti. Gözlerine baktı. Havva korkudan kıpırdayamıyordu. Karşı koymaya kalkmasının yararı yoktu. Âdem güçlü erkek elleriyle başını bir kıskaç gibi iki yandan kıskıvrak yakalamıştı. O an Havva'nın neler hissettiğini bilemezdi.

Göz gözeydiler. Âdem şehvetle bakıyordu, Havva dehşetle. Havva avdı, Âdem avcı. Bir birisi köleydi, bir öteki. Bir birisi efendiydi, bir öteki.

Havva'nın elma kokulu pembe ağzını öptü, Bıraktı. Gözlerine baktı. Orada korkuyu okudu. Son satırına kadar, zevkle okudu. Yeniden eğildi. Dudaklarını kanırta emdi. Dilini ağzına soktu.

Havva'ya beklediği fırsatı vermişti. Şimdi eşittiler. Âdem, dili Havva'nın ağzındayken yaptığı hatayı fark etti. Yaşamı korkunç bir gürültüyle üzerine çöktü. San ki başına binlerce elma düştü. Havva dilini dişleriyle bir kıskaç gibi hırsla yakalamıştı. O an neler hissettiğini Âdem bile bilemiyordu. Havva'nın dişleri dilini geçip birbirini bulduğunda, ağzı hızla açılıp hızla

kapandığında, bir daha açılıp bir daha kapandığında neler hissettiğini Âdem bile bilemiyordu.

Yüzünü Âdem'in yüzünden çekti. Gözlerine baktı. İkisinin de ağzından kan boşalıyordu. Havva öcünü almıştı, Havva öcünü ağzının içinde çevirip yüzüne tükürürken Âdem'in neler hissettiğini bal gibi biliyordu. Bunu ona Âdem öğretmişti.

VI. Havva bunalıma girer.

Sağ gözüyle burnunun birleştiği noktaya dayadığı bıçağı bir saat kadar önce lezzetli bir elmayı soyarken kullanmıştı. Ondan birkaç dakika kadar önce de ekmeği kesmek için kullanmıştı. Belki farkında bile değildi ama, sabah kahvaltısında o bıçakla yine ekmek kesmiş, hatta iri bir peynir parçasını yine o bıçakla dilimlemişti. Üç günden bu yana o bıçağı birçok amaçla kullanmış n mutlaka ama, üç gün önce balkonda çamaşır ipini kesmek için de kullanmıştı. Bir gün ise, hem işyerinde patronuna, hem de evde kocasına iyice sinirlenip, hem kocasını hem çocuklarını salonda bırakıp kendini küçük odaya kilitlemişti de, tesadüfen odada olan bıçağı görüp 'Bu bıçağın burada ne işi var?' diye düşünmüştü. Ama çok zaman geçmişti o günden bugüne dek. Bir gün perdenin saçaklarını o bıçakla kesmişti. O bıçakla ne kavunlar, ne karpuzlar dilimlemişti. Salatalık soymuştu. Domatesin ince kabuğunu yüzmüştü. Küçük oğulları şeftalinin tüylerine dokunamadığı için defalarca şeftali soymuştu o bıçakla. Birkaç defa konserve kutusu bile açmıştı onunla. Bir gün ise çok uzaklardan gelen bir mektup zarfını açmak için kullanmıştı. O mektubu okurken, bıçak masanın üzerinde sessiz sessiz beklemişti. Bir başka gün öfkeyle ahşap masanın göğsüne saptamıştı onu. Kocaman bir delik açmıştı masada. Hâlâ masayı silerken problem yaratıyordu o delik.

O bıçağı Âdem biliyordu her zaman. Âdem o bıçağı bilemeyi seviyordu.

Sağ gözüyle burnunun birleştiği noktaya dayadığı bıçağı olduğu yerden birkaç santim uzaklaştırıp sivri ucuna baktı. Şu anda hiç kimse onun ne yapmak istediğini bilmiyordu. Bütün gece hiç uyuyamamış ve sabaha karşı kararını vermişti. Yaşamak istemiyordu. İşini sevmiyordu. Kocasını sevmiyordu. Oğullarını seviyordu ama, onlar da kendisini hizmetçi gibi kullanmaktan hiç kaçınmıyorlardı. O halde gerekeni yapacaktı.

Gerekeni yapacaktı yapmasına ama, bu iş için eline o bıçak geçi vermişti.

Oturduğu yerden pencereye baktı. Sabah oluyordu. Güneş doğuyordu. Bıçağı elinden masanın üzerine bıraktı. Yeni bir gün başlıyordu. Belki başka şanslar da tanıyabilirdi kendine. Çok zor olabilir ama, olabilirdi. Kocasından ve işinden ayrılabilirdi. Yeniden başlayabilirdi.

Problemin ağırlığı altında tekrar ezilip bıçağa uzandı. Yeniden bıraktı masanın üzerine. Büyük problemlerdi bunlar. Altında ezilmemek mümkün değildi. Ne yapacağını bilemiyordu. Uzanıp bıçağı alabilir ve bütün problemlerden birkaç saniye içinde kurtulabilirdi. Ya da başka şeyler düşünecekti. Nereden başlayacağını bile bilemiyordu. Kocası İçeride uyuyordu. Patronu da kendi evinde uyuyordu herhalde. Her ikisinin kabalığından da nefret ediyordu. Eli tekrar bıçağa uzanır gibi oldu. Bir yerden başlaması gerekiyordu. Bıçağı hırsla aldı. Bir çivi gibi sert ve öfkeli duruyordu ayakta. Sağ eli bıçağın sapını sımsıkı kavramıştı. İçeri doğru bir adım attı. Durdu. Sonra hızlı hızlı yürümeye başladı. Hırsla mutfağa girdi. Bir yerden başlaması gerekiyordu. Buna mecburdu. Elindeki bıçağı çöp kutusunun içine bıraktı.

VII. Havva Adem'i terk eder.

Budala, gözü hep telefonda, onu günlerdir evine mıhlan yan sızıya daha fazla dayanamayıp kendini sokağa fırlattığında, dışarıda zifiri karanlık bir kış gecesi başlıyordu. Hazırlıksız çıkmıştı salak. Kovalardan boşalırcasına yağan yağmur daha ilk birkaç adımda sırılsıklam etmişti onu. Şikâyetçi değildi. Sokak lambaları geceyi aydınlatmak için boşuna parlıyordu; yağmurdan göz gözü görünüyordu. Ne in vardı dışarıda, ne cin. Yine de, kendini daha iyi hissediyordu. Evde oturup telefon beklemek, günlerce, gecelerce beklemek zordu. Şimdi hiç değilse telefon edip etmediğini bilmeyecek; belki de arıyordur, belki de dönmemek üzere gitmemiştir, belki de tümüyle unutmamıştır -unutulmak kötüdür, biliyor muydunuz-. Şimdi, yağmur damlaları yüzünü ıslatırken kendini çok daha iyi hissediyordu. Nereye gittiğini bilmeden yürüyordu. Yürüdü. İyi oldu. Yürüdükçe daha iyi oldu. Yürürken telefonu düşünüyordu. Aldırmama ya çalışarak -bu zordur, biliyor muydunuz- yürüyordu. Yaşamaktan baş döndürücü bir haz falan almıyordu gerçi ama, küçük ve yumuşak adımlarla yürüyebiliyordu -insan bazen yürüyemez, biliyor muydunuz-. Yağmur ve ümit mi geliyordu peşi sıra? Belki. Yarın sabah gün farklı doğmayacaktı ama, hiç değilse hâlâ yaşıyor olacaktı. Yaşamak... Yani, yaşıyor olmak. Bunu herkes bilir. Telefonun sesini duymuyor değildi ama, hiç değilse sızısı dinmişti. İliklerine kadar ıslanmıştı. Yürüyordu. Tanıdık sokaklarda yürürken kendini çok daha iyi hissediyordu salak Âdem, evet iyi hissediyordu budala.

VIII. Yağmurda yürümek Âdem'i kesmez.

Ölüsü salonda, halının üzerinde yatıyordu.

Başının altında çok rahat olduğu ilk bakışta anlaşılan kabartılmış bir yastık vardı. Ellerini ensesinde kenetlemişti. Bu

haliyle, hem tavandan sarkan dişi bir örümceği seyrediyor, hem de üzücü bir olayı düşünüyor gibiydi. Gözlerinin kapalı olması ise bu savı derinden çürütüyordu.

Ölüsünün başında düşünmek istiyordu.

Oturduğu yerde, şu anda oturduğu gibi oturmak ve düşünmek... Hiç kimse de buna engel olamazdı. O halde, düşündüğü gibi yapmasının sakıncası yoktu. Zaten ölüden başka kimse yoktu.

Ölüsü orada öylece yatıyordu. Olması gerektiği gibi, kıpırdamadan. Yüzünde hüzünlü bir neşe vardı sanki. Diğer yandan sanki hüzünlü değil de, neşeli gibiydi. Tam tersi de düşünülebilirdi. Uyuyor gibiydi. Belki başının altındaki yastık nedeniyle öyle görünüyordu.

Ölüsünü seyrettiğini, kapının zili önce kısa, sonra ısrarla ve uzun çalmaya, daha sonra ise yumruklanmaya başlandığı sırada fark etti. Birden, hem orada öylece upuzun yatıp, hem de karşısına geçip seyretmeyi nasıl başarabildiğine şaşırdı. Gerçi böyle şeylerin olduğunu duymuştu ama, bunun kendisiyle ilgisi olabileceğini sanmamıştı hiç. Mutfaktaki tüpü açtığını ve hallim üzerine uzandığım o sırada hatırladı. Hatta öyle yatınca rahatsız olmuş, içeri girip o güzel yastığı almıştı. Öyle çok rahat olmuştu. Ellerini de ensesinde kenetleyince tam istediği gibi olmuştu. Sonra gözlerini kapatıp düşünmeye başlamış, gazın kokusunu aldığında ise her şeyin yolunda gittiğini anlamıştı.

Önce zilden, şimdi ise yumrukların sesinden rahatsız olmuştu. Tatlı bir uykudan uyandırılıyormuş gibiydi. Israrcı yumruklamalardan kurtulmak istiyordu. Galiba kalkıp kapıyı açmak zorunda kalacaktı. Kulağına çığlık atan bir kadın sesi geliyor gibiydi. Kapıyı yumruklayan da aynı kadındı herhalde.

Kalkıp açmak istemedi. Sonra vazgeçti, kalkıp açmak istedi. Ama uykusu vardı. Önce uyumak istiyordu. Yine de bir kez

daha gözlerini aralamaya çalıştı. Olmuyordu. Şöyle ölü gibi bir uyku çekmek istiyordu. Kapıya kıracakmış gibi vuran her kimse, iyice uyuyup uyandığını da hâlâ gitmediyse, belki kalkıp kapıyı açabilirdi. Gazı derin derin ciğerlerine çekti. Kendini hiç bu kadar iyi hissettiğini hatırlamıyordu. Kapıyı yumruklayan da vazgeçmişti herhalde. Çıt çıkmıyordu. Nihayet iyice j rahat etmişti. Yönlendirilebilir rüyalar görüyordu,, Müthiş eğleniyordu. Havva'yla sevişiyordu. Bambaşka rüyaları aynı anda görüyordu ama, en çok Havva'yla sevişmekten hoşlanmıştı. Belki de kendisini terk ettiği için. Uzun uzun öpüyordu onu. Bir gün önce evi terk edip giderken öpmemişti. Nefret ettiğini söylemiş, kapıyı çarpıp çıkmıştı. Belki de bu yüzden, şimdi onu büyük bir istekle öpüyordu.

Bütün diğer rüyaları kovaladı başından. Sadece Havva'yı istiyordu. Yeniden yeniden öpüyordu onu. Sonra gözlerini kapamıştı. Havva güzel, uzun parmaklı elleriyle yanaklarını, saçlarını okşuyordu. Sesleri net olarak duyabiliyordu. Hemşire biten serumun yerine yenisini takarken Havva'ya "Atlattı," diyordu. Kirpikleri titriyordu. Havva yanağına çok yumuşak bir öpücük kondurmuştu. Kirpikleri o sırada titremeye başlamıştı. Havva yanağına yumuşak bir öpücük kondururken, gözünden bir damla yaş kirpiğinin üzerine düşmüştü; herhalde o sırada titremişti kirpikleri. Kendini çok iyi hissediyordu. Dinlenmiş ve acıkmıştı. Güzel bir kahvaltı istiyordu. Her zaman olduğu gibi çayı o demleyecekti. Sonra Havva'yla birlikte deniz kıyısında yürüyüşe çıkarlardı.

Havva çok şaşırmış olmalıydı. Ona sürprizler yapmaya bayılıyordu. Havva saçlarını okşarken yatağından kalkmış ve ona sarılmıştı. Önce kolundaki serum iğnesini çıkarmıştı tabii. Sonra Havva'nın dudaklarını uzun uzun öpmeye başlamış, onu usulca yatağa çekmişti. Havva neyse ki çıplaktı da soyunmak

için zaman kaybetmemişlerdi. Öylesine sevişiyorlardı ki, sanki her ikisinin de ağırlığı yok gibiydi.

Ellerini başının altından kurtaramıyordu. Kolları uyuşmuştu. Yastık yattığı sırada çok rahat gelmişti ama şimdi sanki nefesini kesmeye, onu boğmaya çalışıyordu. Parmaklarını birbirinden kurtaramıyordu. Büyük sıkıntı duyuyordu. Rüyası ondan kurtulmuş, yönlendirilebilir olmaktan çıkmıştı. Midesindeki yanma dayanılır gibi değildi. Nefes almakta güçlük çekiyordu. Sanki, ellerini kendi isteğiyle ensesinde birleştirmemişti de, birisi onu oraya bağlamıştı. Gözlerini açmak istiyor, açamıyordu. Parmağını bile kıpırdatamıyordu. Bağırmak istiyor, bağıramıyordu. O sırada hafif bir gürültü duydu ama gürültünün kaynağıyla ilgilenebilecek durumda değildi Bir yandan orada, salondaki halının üzerine uzanıp kıpırtısızca yatıyor, bir yandan karşısına geçmiş seyrediyordu.

Ölüsünün başında düşünmek istiyordu.

Oturduğu yerde, şu anda oturduğu gibi oturmak ve düşünmek... Gerçi birkaç dakika sonra Havva, komşularla birlikte kapıyı kırıp içeri girince ortalık ana baba gününe dönmüştü ama, daha önce düşünmek ve dinlenmek için yeterince zamanı olmuştu. Havva'yla öpüşmekten hoşlanıyordu. Arada bir tartıştıkları, hem de çok basit nedenlerle tartışıp kavga ettikleri oluyordu ama bu, Havva'yla öpüşmekten hoşlandığı gerçeğini değiştirmiyordu. Ne de olsa öpüşmek bazen ölümden güzeldi. Üstelik, intiharı sadece bir girişim olarak kaldığına göre, öpüşmek için irili ufaklı pek çok zamanları vardı.

IX. Yalan Aşk

Havva: Beni ne zamandan beri seviyorsun?

Âdem: Zamanın başından beri.

Havva: Ne zamana kadar seveceksin?

Âdem: Zamanın sonuna kadar. Sen?

Havva: Ben de.

X. Kendi yalanlarına inanmaktan başka çareleri kalmaz

İki güzel oğulları vardı. Gerçi çok kavga ediyorlardı ama, çocuklukta öyle şeyler olurdu.

Fırtınalı, bunalımlı yıllar bitmişti. Âdem işinden çıkınca sağa sola takılmıyor, hemen evine, karısına, çocuklarına dönüyordu. Havva Adem'e ve çocuklarına birbirinden lezzetli yemekler yapıyordu. Tanrı her ikisinin dualarını da sonunda kabul etmiş ve onlara, çocukları Habil ve Kabil'le birlikte sonsuza kadar mutluluğu vermişti.

Kelebek Hücresi

I.

"Kes şunu!"

"Keseyim mi? Neyi"

"Kendi kendine şarkı söylemeyi..."

"Söylemiyorum ki..."

"Söyledin. Duydum..."

"Söylemedim. "

"Söyledin..."

"Söylemedim..."

"Söylemediysen bile, ben duydum!.. "

"Söylemediysem nasıl duydun?.."

"Söyleyecek gibi duruyordun... "

"Durmuyordum..."

"Duruyordun..."

"Durmuyordum.

"Duruyordun... Ben kadının gırtlağını keserken, sen orada öylece duruyordun. "

"Durmuyordum..."

Duruyordun! Değilse bile, yüz ifaden öyle gösteriyordu..."

"Göstermiyordu..."

"Gösteriyordu... Yüz ifadeni gördüm. Sen görmedin.

Ben gördüm..."

"Off... Uzun zamandır burada kapalı olduğumuz için böyle yapıyorsun..."

"Olabilir..."

"Kesinlikle öyle!.."

"Onu öldürmeliyiz... Burada böyle hiçbir şey yapmadan duramayız... LanetSurafı öldürmeliyiz..."

"Yine aynı konu... Sen birini mi öldüreceksin?.. Öldür. Ben sıkılacak mıyım? Çok. Ama LanetSurat'ı öldürmeyeceğim. Burada böylece hiçbir şey yapmadan oturacağım ve sıkılacağım. Sıkılmakla birini öldürmek arasında seçim yapacaksam, ben burada oturup sıkılacağım..."

"Oysa öldürmeyi seçmelisin! Sıkılmanın sonu yok! Oysa birini öldürürsen bir şeyler değişebilir..."

"Yanlış!.. Ben bir şeyler değişsin diye birini öldüremem."

"Bir kez öldürmüştün... "

"Hayır, ben değil, sen öldürmüştün... Ben asla bir insanı öldürmem!"

"Birlikte öldürmüştük..."

"Asla! Sen öldürmüştün o kadını... Ben engellemek için elimden gelen her şeyi yapmıştım ama... Sen acımadan öldürdün... Bıçakla boğazını kestin..."

"Kadının hem çirkin, hem aptal, hem de yoksul olduğunu söyleyen sen değil miydin yoksa? Ha?"

"Çirkin, aptal ve yoksul olduğu için bir kadını öldüremezsin!"

"Vay canına! Bana bir kadını öldürmek için daha iyi üç sebep bulabilir misin lütfen!.. Çirkin, aptal ve yoksul!!! Bir kadında bu üç özellik bir araya gelirse, kimse onu öldürmeden, o kendini öldürmelidir dostum. Böyle bir kadına evinde hizmetçilik bile yaptıramazsın... Böyle bir kadın olsa olsa Tanrı'nın hatasıdır..."

"Sen bir alçaksın!.. Tanrın da öyle! O da alçak!"

"Şşşt! Günaha gireceksin... Üstelik bunlar yetmiyormuş gibi, herkes kadar kendisinin de yaşama hakkı olduğunu savunuyordu..."

"Zavallı ne kadar çirkindi..."

"Bravo dostum! İşte doğru yola geliyorsun. O bir zavallıydı. Ve yaşamayı hak etmiyordu..."

"Ben böyle düşünmüyorum dostum... İnanıyorum ki, herkesin yaşama hakkı vardır. Hatta kedilerin, kuşların, kelebeklerin bile..."

"Çıldırmışsın sen! Dünyada herkese yer yok dostum. Hem doğaya da aykırı bu! Öyle olmasaydı hayvanları yemezdik. Oysa biliyorsun, birçoğu çok lezzetlidir.. Mmm... Kızarmış bir kuzuyu düşün! Ne güzel kokar.. Ne kadar lezzetlidir... Damağında bıraktığı tadı hatırla!.." "Ben başkalarını yemek istemiyorum..."

"Budala seni! Buradayken istesen de yiyemezsin!.. Burada LanetSurat alçağının getirdiği o bok parçalarıyla yetinmek zorundasın..."

"Senin Tanrın kaderimizi böyle yazmış..."

"Vay canına!.. "

"Bunu düşünmemiş miydin hiç?"

"Bizi buraya kapatan o mu?.. Bizi buraya o mu kapattı?.."

"Sanırım... Her şeyi yazıp çizen o değil mi?.."

"???"

"Ondan böyle bir şeyi ummuyor muydun?.."

"Doğrusu... Hiç ummuyordum... Onu seviyordum ben..."

"Gör işte!"

"Fakat böyle bir şerefsizliği neden yapsın?.."

"Bilmiyorum.. Hiçbir fikrim yok dostum... Bütün bildiğim burada olduğumuz... Sonsuza kadar..."

"Sonsuza kadar.. Ne kadar uzun bir süre..."

"Bütün sürelerin en uzunu..."

"Çok uzun zamandır burada kapalıyız. Üstelik suçsuz yere! O alçak fahişeyi öldürdüğümüz için bizi suçlama, lan mantıksızdı. O bir zavallıydı. O ölmeyi hak etmişti Bizi suçsuz yere hücreye tıktılar. Burada ise bizden başkası yok. Ve LanetSurat var! Hiç değilse o olmasaydı!"

"Ve biz açlıktan ölseydik! Günde üç kez yemek getiriyor bize..."

"Hiç değilse, daha iyi biri yapabilirdi aynı işi... Mesela bir kadın!"

"Evet, olabilirdi... Güzel bir kadın..."

"Güzel bir kadın... Zengin ya da akıllı olması gerekmez... Burada sadece güzel bir kadın yeterdi bize..."

"Güzel bir kadın... Güzel bir kadın... "

"Ama sadece LanetSurat var... Öldürelim onu!.." "Hayır dostum, hayır... Onu öldürmeyeceğiz. Kaç kere konuştuk bunu! Üstelik, kocaman bir tabancası var onun. Hem içeri de girmiyor. Parmaklığın dışından bakıyor ve konuşuyor sadece... Yani öldürmek istesek de öldüremeyiz LanetSurat'ı..."

"Onu kandırabiliriz. Hastaymış gibi yaparız. . . O da bakmak için içeri girince vurduğumuz gibi gebertiriz onu şuracıkta..."

"İnanır mı hasta olduğumuza?"

"Bu bize bağlı... Yeterince inandırıcı olur sak "Neyle öldüreceğiz?.."

"Bu demir parçasını boşuna mı sivrilttik?"

"Bilmiyorum... LanetSurat'ı öldürmek yerine, buradan kaçmayı denesek?"

"İmkânsız... En küçük bir hareketimizi bekliyorlar bizi hemen vurup öldürmek için. Hiçbir zaman çıkarmayacaklar bizi buradan!.."

"Sokaklar ne güzeldi... Uzun uzun yürüyebiliyorduk... Dama oynayabiliyorduk. Beni her zaman yeniyordun ama, yine de oynayabiliyorduk. Eğleniyordum…"

"Evet, diğer insanlarla konuşurken de eğlenebiliyorduk..

"Hiç değilse damamızı verselerdi..."

"Vermediler... Sıkıntıdan ölelim diye..."

"O kadını öldürmemeliydin alçak!"

"Her şey ne *kadar da uygundu... Geceydi. Sokak bomboştu. Bıçağımız vardı. Ve o çok çirkindi..."*

"Sen gerçek bir alçaksın dostum!"

"Boğazı kesilirken yalvardı bana... İnanmayacaksın, boğazını kestiğim halde konuşabiliyordu..."

" 'Dikkat et, bana zarar veriyorsun,' dedi..."

"Evet, ne tuhaf... Son sözleri bunlar oldu..."

"Yanılıyorsun alçak! Son sözleri bunlar olmadı..."

"Hayır dostum hayır; bunlar son sözleriydi... Sonra başını koparttım... "

"Korkuyorsun değil mi alçak!.. Başını koparttın ve gözlerine baktın. Sana bakıyordu... Gözlerini dikmiş sana bakıyordu..."

"Şey... Evet, sanki gözlerime bakıyordu... Ama ölmüştü...":

"Çok öfkelenmişti... Söyleyeceğini söylemeden gözlerini kapamadı..."

"O ölmüştü, ölüler konuşamaz!.. "

"Bana zarar verdin, hesabını vereceksin,' dedi sana..."

"..."

'Gözlerini kapadı..."

'Ölüler hesap soramaz!.."

'Başı senin elindeyken vücudu yerde can çekişiyordu... Son bir çabayla sana tekme atmayı başardı... Orana... Okkalı bir tekme patlattı..."

"Fahişe!.. Çok canım yanmıştı... Oram günlerce ağrımıştı..."

"Binlerce kez fazlasını hak etmiştin... Belki bir gün gelip hesabını sorar..."

"Mümkün değil dostum!.. Ölüler hesap soramaz!.."

"..."

"Unut o kafasız fahişeyi! Beni dinle! Öldürelim onu. LanetSurat'ın lanet suratını paramparça edelim. Belki bir şeyler değişir. Mutlaka değişir. "

"LanetSurat'ı öldürürsek bizi sonsuza kadar bu hücreye kapatırlar.. "

"Bizi sonsuza kadar bu hücreye kapattılar bile sevgili dostum... Ne zaman çıkabileceğimiz konusunda herhangi bir fikrin var mı? Benim var.. Hiçbir zaman!.. Öldürelim onu. Hiç değilse bir değişiklik!"

"Burada yıllardır yeni bir şey yok... Hiçbir değişiklik yok!"

"Bak, bu demir parçasını görüyor musun? Somyadan koparduğumuz demir parçasını? Hatırla! Aylarca uğraştık onu böyle sivriltebilmek için. Neden yaptık bunu? Bir işe yaraması için değil mi?.. "

"Evet... Aylarca uğraştık. Betona sürtüyorduk onu. Vakit geçiriyorduk... Sivri bir demir parçası yaparak..."

"Evet, sivri bir demir parçası!.. Şimdi onu kullanabiliriz... Bir değişiklik... Yoksa sıkıntıdan öleceğiz. Sıkıntıdan öleceğiz. Oysa LanetSurat'ı öldürürsek bir değişiklik olur. Yeni bir heyecan. Yepyeni bir şey!.."

"Kaçmamız imkânsız mı?"

"İmkânsız. Ama LanetSurat'ı öldürürsek belki yeni bir şeyler olur. Belki umulmadık bir fırsat!"

"Böyle bir fırsat için hayatımı veririm."

"Öldürelim onu!"

"Ama yemeğimizi ve suyumuzu getiriyor..."

"Başkası da getirebilir.. Hem, belki de bir kadın!"

"Bir kadın!.."

"Hem de güzel bir kadın! Çok güzel bir kadın!.."

"Çok güzel bir kadın!.. LanetSurat'ın yerine çok güzel bir kadın verirler mi bize?.."

"Düşünebiliyor musun, LanetSurat'ın yerine çok güzel bir kadın yemeğimizi getiriyor!.. İnce zarif parmaklarıyla tepsiyi uzatıyor... Güzel gözleriyle gözlerimize bakıyor... Sesini düşün!.. Bize seslendiğini... Bizimle sohbet ettiğini... Böylece kadınları LanetSurat'tan dinlemekten kurtuluruz..."

"Kaçamaz mıyız?..

"Hiç ihtimal yok mu?"

"Hayır dostum, hayır Kelebek... Unut kaçmayı! Şimdi konumuz LanetSurat... Onu öldürürsek, yerine çok güzel bir kadın verebilirler bize... Şimdi bunu düşünmeliyiz dostum... LanetSurat'ın gelmesine az kaldı. Öldürelim onu Kelebek... Öldürelim LanetSurat'ı..."

"LanetSurat'm yerine verecekleri kadın nasıl birisi acaba?.."

"Bir kelebeğe benziyor olmalı... Hem de en güzeli, en nadir bulunanı!.. Hakiki bir kelebek!.. "Öldürelim onu dostum! Lanet-Surafı öldürelim!.."

"Bilmiyorum... Bilemiyorum... Şşşt!.. LanetSurat'ın ayak sesleri... LanetSurat geliyor... Kes sesini!"

II.

"Heeey Kelebek, ne konuşuyorsun yine kendi kendine!"

"Başka ne yapabilirim ki! Konuşuyorum.. Vakit geçsin diye..."

"Kendi kendine sohbet mi ediyordun?.."

"Evet... Sohbet... Vakit geçirmek için..."

"Yemeğini getirdim dostum, parmaklığa yaklaş..."

"Her yanım ağrıyor LanetSurat. İyice çürüdüm burada. Ayağa bile kalkamıyorum artık.."

"Hadi hadi, kalk ve parmaklığa gel. Yoksa aç kalırsın."

"Benimle eskiden birkaç dakika da olsa konuşurdun LanetSurat. Artık konuşmuyorsun. Yemeğimi bırakıp gidiyorsun. Çok sıkılıyorum burada.

"Bir tek sen yoksun ki dostum? Pek çok insan var ilgilenilmesi gereken... Yine de sana biraz zaman ayırabilirim... Konuşalım bakalım. Kadınlardan söz etmemi ister misin?.. Kadınları anlatayım mı sana?.."

"Hayır LanetSurat. Kadınları hatırlayamıyorum... İnsanları görmek istiyorum LanetSurat... Senden başka herhangi birini..."

"Bu imkânsız dostum, biliyorsun... Sen ömür boyu *hücrede* kalacaksın... "

"Buradan *hiç* çıkamayacak mıyım?.. Sonsuza kadar burada mı kalacağım LanetSurat?"

"O *zavallı* kadını öldürmemeliydin... " ,

"HAYIR HAYIR HAYIR! ONU BEN ÖLDÜRMEDİM!!!" *"Birlikte öldürdük... Dimdik gözlerime bakıyordu... Gözleriyle dokunabiliyordu..."* |

"BEN ÖLDÜRMEDİM!!!"

"Tabii tabii... *Haydi*, sakin ol. Tamam, onu sen öldürmedin..."

"Sonsuza kadar çıkamayacak mıyım buradan LanetSurat?.,"

"Sonsuz *çok* uzun bir süre Kelebek. Belli olmaz ki!.. Belki bir deprem olur. Cezaevi yıkılır. O zaman seni de başka bir hücreye götürmek için buradan çıkarırlar. Ya da başka bir şey olur..."

"Ne olabilir LanetSurat, 'başka bir şey' nedir, ne olur anlat bana!.."

"Ne bileyim, başka bir şey!.. Belki af çıkar... Belki bir devrim olur. O zaman seni bırakabilirler... ya da hemen öldürürler. Her iki ihtimalde de buradan çıkarsın o zaman... "

"Çıkar mıyım? Af çıkarsa, devrim olursa buradan çıkar mıyım?"

"Çıkarsın tabii... Affın anlamı bu zaten. Yıllardır bir af konusu geçiyor ama, henüz bir şey yok. Hadi yemeğini ye. Sonra yine gelirim..."

"Hayır! Gitme LanetSurat!.. Ben senin için sivri bir demir hazırladım LanetSurat!.. "

Biliyorsun, onunla beni öldüremezsin..."

"Öldürürüm... Eğer beni burada yapayalnız bırakıp gidersen...

"Hadi Kelebek! Neşelen biraz... Onunla hiç kimseyi öldüremezsin!"

"Hiç kimseyi mi LanetSurat?.."

"İkimizden başka kim var ki Kelebek... Hiç kimseyi..."

"Sonsuza kadar burada kalacağım..."

"Hayır sevgili dostum, hayır... Konuşmuştuk, hatırlıyor musun?.. Af çıkabilir, devrim olabilir..."

"Doğru mu söylüyorsun LanetSurat?.." "Bilmiyorum Kelebek... İnan bana bilmiyorunu|j| Elimde olsa..."

"Seni duyamıyorum LanetSurat"

"Yine oyunbozanlık ediyorsun ama... Senin için üzülmediğimi mi sanıyorsun!.. İkimiz de buradayız işte!.. Ben de buradayım..."

"..."

"Sana kadınları anlatayım ister misin?.."

"Hiç kimseyi mi LanetSurat?.."

"Hiç kimseyi sevgili dostum... "

"Belki af çıkarsa..."

"Af çıkacak diyorlar... "

"Ne zaman?.. Belki yakında, çok yakında..."

"Belki Kelebek... Belki... Hadi, şimdi sakin ol... Yemeğini ye. Nasıl dama oynadığım hatırla..." "Hatırlayamıyorum LanetSurat... "

"Kendi kendine sohbet et... Planlar yap..." "Kendimi öldürmek istiyorum LanetSurat..."

"Ah sevgili dostum, bunu yapamayacağını biliyorsun.!.."

"Peki ben ne yapacağım LanetSurat?.. Ne kadar yalnız olduğumu görmüyor musun?.."

"Görüyorum Kelebek, görüyorum... Aklıma bir fikir geliyor ama..."

"Söyle!!! Çabuk söyle!!!"

"Diyorum ki... belki kendini yaralarsan..."

"Evet!!! Ne olur kendimi yaralarsam?.."

"Kendini yaralarsan revire kaldırılabilirsin belki ve... "

"Sevgili dostum, anladım!!! Değişiklik! Bir değişiklik olur değil mi?.."

"Sanırım.. Hiç olmazsa birkaç gün başka bir yerde yatmış olursun..."

"!.."

"Hoşça kal Kelebek... Çok işim var... Dolaşmam gereken bir sürü hücre var... Herkes dört gözle beni bekliyor. .. Şimdi yemeğini ye... Arkadaşınla sohbet et... Arkadaşına selam söyle..."

III.

Tanrı buraya neden hiç uğramıyor?.

"Neden uğrasın!.. Sen olsaydın bu lanet deliğe uğrar mıydın?.."

IV.

"Heeey sen! Böcek misin, Kelebek misin, ne haltsın!.."

"?.."

"Heey, sana diyorum!"

"Bir kadın!.. Sen... Sen de kimsin!?."

"Ben yeni muhasebecinizim... Maaşınızı getirdim... Üstelik zamlı! Salak!!! Ben yeni gardiyanım. Bundan sonra benim elimden zıkkınlanacaksın! Tabii eğer izin verirsem..."

"Sen! Sen! Ne kadar çirkinsin!.."

"Hey böcek! Ağzını topla!.."

LanetSurat?.. LanetSurat nerede?.."

"LanetSurat mı?.. LanetSurat da kim?.."

"Haa, anladım.. Alçak herif! Onu öldürdün!.. Hem de yüzlerce kez delerek!.."

"LanetSurat öldü... mü? LanetSurat öldü mü?.."

"Sen öldürdün!.."

"Ama o benim en iyi dostum... Ben onu öldürmedim... Ben LanetSurat'ı öldürmedim... Ben en iyi dostumu öldürmedim..."

"Simdi çok konuşma da al şu yemeğim ye. Benimle geçinirsen, ben de sana yemeğin, zamanında getiririm. Yok geçinmez, beni de öldürmeye kalkarsan, vay haline!.. Sonra dostların kelebekleri beklemeye başlarsın Yemek için..."

"LanetSurat!!! LanetSurat!!! LanetSurat'ı çağırın bana!!!"

"Vay manyak böcek vay!"

"Ben buradan ne zaman çıkacağım LanetSurat?.."

"Hey ağzını topla! LanetSurat sensin alçak herif!.. Bir kadınla konuştuğunu unutma! Buradan çıkmayı da unut! Hatta mide ameliyatını da! Hatta affı da..."

"Affı unutayım mı!!! LanetSurat... Çabuk LanetSurat'ı çağır bana!.."

"O gelemez dostum... İstersen sen onun yanma gidebilirsin tabii..."

"Şimdi beni meşgul etme de diğer böceklerin yemeğini dağıtayım..."

"Tanrım!.."

"Tanrı buraya uğramıyor Kelebek..."

V.

"Bundan sonra ne olacak?.."

"Seni duyamıyorum Kelebek. Biraz daha yüksek sesle konuş..."

"Fısıltı yeter... Zaten daha fazlasını yapacak gücüm yok."

"Evet, benim de. Hatta fısıltıya bile gerek yok..."

"*Fısıltıyla* bile konuşamazsak, nasıl konuşacağız?"

"*Belkide artık konuşmayacağız...*"

"Seni öldüreceğim alçak herif!.. Hep senin yüzünden! *Hep senin* yüzünden!"

"*Saçmalama! Benim yüzümden falan değil... Her şey senin yüzünden!*"

"Benim yüzümden mi?.."

"*Elbette. O kadını öldürdüğümüzde hemen kaçıp etseydik başımıza bunlar gelmezdi. Hiçbir zaman yakalayamazlardı bizi. Ama neymiş, o bir kelebekmiş!.. Manyak herif! O çirkin, aptal ve yoksul bir kadındı sadece. Ama sen ne yaptın, beni durdurmaya çalıştın. Bir yandan da 'O bir kelebek, o bir kelebek!' diye bağırıyordun.*"

"Kelebekler çok az yaşar..."

"*İyi ya işte! Öldürdüğümüz kadın da otuz beş yaşında ya vardı, ya yoktu. Belki de dediğin gibi o bir kelebekti... Biz de gerekeni yaptık...*"

"O bir kelebekti dostum... Onu öldürmemeliydin... Şimdi de ben seni öldürmek istiyorum..."

"*Güldürme beni!*"

"Beynini dağıtacağım senin!"

"*Hadi hadi! Bırak numarayı!.. Hiçbir şey yapamazsın!..*"

"Hep kışkırttın beni. Sen olmasaydın bu hücreye alışabilirdim... Özgürlüğü tümüyle unutabilirdim. Sen! Hep sen kışkırttın. Bana bahar aylarında ağaçların altında gezilere çıkmanın neşesini anlattın..."

"*Sana çocuklarla oynamanın sevincini de anlattım...*"

"Bana arkadaşlar arasında vaktin ne kadar eğlenceli ve çabuk geçtiğini..."

"Sana aşkı anlattım... "

"Dostluğu..."

"Özgürlüğü..."

"Senin beynini dağıtacağım alçak!"

"Çok güldürüyorsun beni! Nasıl dağıtacakmışsın beynimi bakalım!..

"Şu duvara koşacağım, koşacağım, koşacağım ve bütün hızımla başımı..."

"Bunu yapamazsın!"

"Yapacağım... Senin lanet çeneni kapatmak için gereken buysa, yapacağım...

"Çıldırmışsın sen! Ben bir hiçim dostum! Senin ke dini avutmak için uydurduğun bir hiç!"

"Bir hiç mi?.."

"Benim sesimi kesmek için kendi beynini mi dağıtaçaksın?.. "

"Benim için fark etmez. Ben zaten hiçim..."

"Hadi Kelebek, bu kadar yeter! Bu mideyle zaten ne kadar yaşarsın ki!., "

"Bir hareket... Bir değişiklik.. "

"Bütün istediğin buysa çok kolay!"

"Nasıl?.."

"Yeni gardiyanı öldüreceğiz... Bundan daha iyi değişiklik olabilir mi!.. Onu tanımıyoruz. Onu sevmiyoruz. O halde öldürelim gitsin!.. "

"Üstelik o LanetSurat gibi sohbet de etmiyor seninle. .. "

"Üstelik sevmiyoruz onu..."

"Yeni bir cinayet!.."

"Hem de yepyeni!.. "

"Yepyeni!.."

"Bir değişiklik... Belki her şeyi değiştirebilecek bir değişiklik!.. "

"Nasıl öldüreceğiz onu?"

"Ellerimizle boğabiliriz onu. Boğazını sıkarız, sıkarız... Ya da demir çubuğumuz ne güne duruyor!

Öldürelim onu...

"Evet, haklısın. Öldürelim onu... LanetSurat'ın yerine geçmek ne demekmiş gösterelim ona..."

"Gösterelim ona!"

"Tanımıyoruz onu..."

"Hakkında hiçbir şey bilmiyoruz!"

"Adını..."

"Kaç yaşında olduğunu..."

"Evli mi?.."

"Çocukları var mı?.."

"Dostları var mı?.."

"Bilmiyoruz... "

"Hiçbir şey bilmiyoruz..."

"O *halde ölümü hak etti* o..."

"Fazlasıyla hak etti..."

"O *halde öldürelim onu!.."*

"Mutlaka öldürelim!.."

"Mutlaka!"

"Ama... Hiç gücüm yok benim..."

"Benim de... Hiç gücüm yok..."

"Öldürmek için yerimden kalkınam gerek..."

"Kalkamazsın... Hiç gücün yok... "

"Hiç yok..."

"Şşşt! Geliyor.. Geliyor Ayak sesleri...

"..."

"..."

"Heeey böcek!.. Yaşıyor musun ha!.."

"..."

"Sana söylüyorum alçak!.. Niye kıpırdamıyorsun ha! Geberdin mi yoksa!"

"..."

"Hiç uğraşma ahbap! Orada ölmüş bile olsan, sana inanmam! Öldüğünden emin olana kadar bu kapıyı açmam... Midene ikinci ameliyat da yapıldığına göre... aslında... ölmüş de olabilirsin..."

"Yoksa sahiden öldün mü?.."

"Kıpırdayamadığın için öldüğünü sandı Kelebek. "Gerçekten ölmüş olmalıyım..."

"Fısıldayabildiğim göre ölmüş olamazsın!" "Olabilirim..."

"Olamazsın..."

"Olabilirim..."

"Pencereden bizi seyrediyor..."

"Nefes almadığımdan emin olmaya çalışıyor..."

"Evet, sanırım öyle... "

"Hoşça kal..."

"Gidiyor musun?.. "

"Evet..."

"Çok sıkılıyorum... Hoşça kal..."

"Ben *de, ben de çok sıkılıyorum... Hoşça kal..."*

"Bir değişiklik işte!.. Hoşça kal..."

"Kes şunu!"

"Keseyim mi! Neyi?"

"Gırtlağımı sıkmayı... "

"Sıkmıyorum ki... "

"Sıkıyorsun... "

"Sıkmıyorum..."

"Sıkıyorsun..."

"Sıkıyor muyum?.."

"Sıkıyorsun... Kendini böyle öldüremezsin... "

"Öldürmüyorum ki..."

"Öldürmeye çalışıyorsun... "

Çalışmıyorum!.,"

"Çalışıyorsun!..

"Çalışmıyorum!.."

"Çalışıyorsun! Hem de yirmi beş yıldır!.. Nefret ettiğin halde!.. Geçinebilecek parayı bile zar zor kazanıyorsun. Kendinden on beş yaş genç çirkin, aptal ve yoksul bir kadınla evlisin... O bile kazancını beğenmiyor... Üstelik o çirkin, aptal ve yoksul kadın bile seni o lanet suratlı patronunla aldatıyor.. Sen patronun koleksiyonu için kelebek avlamaya çalışırken, onlar seni boynuzluyor... Sen boynuzları olan bir kelebeksin!.. Kötü bir işte çalışıyorsun... "

"Çalışıyor muyum!.."

Çalışmıyorsan bile, bana öyle geliyor.. "

"Haklısın ölüyorum..."

"Biliyorum, ölüyorsun... "

"Hoşça kal..."

"Peki..."

"Sana sormak istediğim bir şey var..."

"Tabii dostum, sor! "

"Bu yeni muhasebeci, yani yeni kadın gardiyan neden midemden söz ediyor?.. Az önce sen de aynı şeyi söyledin... 'Bu mideyle daha ne kadar yaşarsın ki!' dedin. Kadın da ikinci ameliyattan söz etti. Birinci ameliyat ne zaman oldu?.. Midemde ne var? Ben yokken bir şey mi oldu, bir şey mi kaçırdım?.."

VI.

"Heeeey lanet olası böcek, hazırlan, revire gidiyorsun,

bir saat sonra ameliyatın var!..

"!.."

"!.."

"Hayır, gitmiyorum...

"Neden Kelebek?.. Bak, ameliyat olacaksın. Kurtulacaksın..."

"Ne ameliyatı! Ne kurtulması! Benim bundan haberim yok. "

"Fakat kadın öyle diyor..."

"Belki yalan söylüyor..."

"Olabilir..."

"Olabilir... Belki sen de yalan söylüyorsun... Midemde ne olduğunu bildiğin halde!"

"Hayır dostum, inan bilmiyorum. Bir an midende problem var sandım, o kadar.."

"Hayır, gitmiyorum... Bir hareket... Kendi irademle bir hareket... "

"Fırsat içeri giriyor Kelebek!!! Gardiyan içeri giriyor... Öldürelim onu..."

"Hayır!!!"

"Hayır mı??? Hayır mı???"

"Evet... Hayır..."

"Öldürmek istemiyor musun?"

"İstemiyorum..."

"Ameliyat mı olacaksın? Yaşamak mı istiyorsun?.."

"Hayır... Ne ameliyat, ne yaşamak, ne öldürmek!.. Burada böylece kıpırdamadan yatmak istiyorum..."

"Neden?.."

"Bilmiyorum..."

"Söyle bana, neden? Yaşamak varken, neden?"

"Bilmiyorum... İçimden öyle geliyor..."

VII.

"Heeeey Kelebek!!!"

"O da ne! Tanrım!.. LanetSuratü! LanetSurat sen misin?.."

"Hayrola dostum, hortlak görmüş gibisin!"

"Sen... Sen ölmedin mi LanetSurat?.."

"Evet, rengim pek iyi değil, üstelik nezleyim ama, sanırım yaşıyorum dostum... Ve üstelik sana çok iyi bir haberim var..."

"LanetSurat, sevgili dostum! Yaşıyorsun!!!"

"Öldüğümü de nereden çıkardın Allah aşkına!"

"Seni... öldüğünü söylediler. O gardiyan, senden sonra gelen kadın gardiyan..."

"Şaka yapıyorsun sanırım. Burada benden başka gardiyan yok... Hem de bir kadın gardiyan ha!.. "Müthiş bir hayal gücün var dostum..."

"Kelebek, sana söylüyorum..."

"Dün akşam çok güzel bir şey oldu LanetSurat... Dün akşam işyerinden çıktıktan sonra dolmuşa binmek için durağa gittim.

Durakta genç bir kadın tek başına bekliyordu. Yağmur yağıyordu. Bir şemsiyesi vardı. Ben yanında sıraya girdim. Islanıyordum. O çok güzeldi LanetSurat. Yani... Belki çok çirkindi ama... Bana gülümsedi LanetSurat. Gülümsemesinde 'hayat' vardı dostum. Öylesine güzeldi ki... Sevinçle gülümseyen birini görmeyeli öyle çok oldu ki!.. Beni şemsiyesinin altına davet etti LanetSurat. Düşünebiliyor musun! Beni şemsiyesinin altına davet etti sevgili dostum... Ben... nasıl davranacağımı bilemiyordum. Yirmi beş yıl hücrede kalmış yaşlı bir mahkûm gibiydim. Ona 'Uzun zamandır mı bekliyorsunuz?' diye sordum. 'Evet,' dedi bana.

Neredeyse yarım saattir bekliyormuş. 'Çok uzun bir şiire,' diye onayladım onu. Yüzüme bakıp sevinçle gülümsedi LanetSurat."

"Kelebek... Af çıktı dostum... Emekliye aynlıyorsun..."

"Evet haklısın. Ben de öyle söyledim. 'Çok uzun bir süre,' dedim ve o gülümsedi. O sırada şemsiyesinin altında ikimiz vardık LanetSurat. Kalbim küt küt atıyordu heyecandan. O sırada rüzgâr şemsiyeyi tersyüz etti. Tutamıyorum,' dedi bana LanetSurat. Ona 'Ben tutabilir miyim?" diye sordum. Sevinçle gülümsedi. Şemsiyeyi ben tuttum. Onu yağmurdan korudum LanetSurat. Şemsiyenin altında bir kadın ve ben!.."

"Kelebek... Af çıktı sevgili dostum..."

VIII.

"Bir an, birisi 'af çıktı' dedi gibi geldi..."

"Af mı?"

"Evet, af çıktı dedi gibi geldi..."

"Birisi af çıktı dedi gibi mi geldi?.."

"Evet, öyle dedi gibi geldi..."

"Ne dedi gibi geldi?"

"Af çıktı dedi gibi geldi..."

"Çıkmamış mı?"

"Çıkmış dedi gibi geldi..."

IX.

"Kelebek?.. Orada mısın?.."

"Kelebek... uyuyor musun?.. Heey, yemeğini getirdim. Kelebek, neden böyle yapıyorsun?.. İstediğin oldu işte! Haftalarca revirde yattın. Başka insanları gördün. Konuştun onlarla... Sonsuza kadar revirde kalamazdın ya! Yine de o demiri midene saplanmamalıydın... Ne bileyim, bacağına falan saplayabilirdin... Midenin yarısından fazlasını aldılar... Birkaç gün sonra yeniden ameliyat olacaksın. Midendeki bazı yaraların iyileşmesi gerekiyormuş. Ameliyata gittiğinde yeniden başka insanları görebileceksin. Sonra, biliyorsun, af konusu var... Ne güzel değil mi!.. Kelebek, seninle konuşuyorum, beni dinliyor musun?.."

"..."

"Kelebek?.. Kelebek?.. Aman Tanrım!.. Kelebek, herhalde ölmedin değil mi dostum!.. Niçin kıpırdamıyorsun?.. Bunu yapamazsın! Ölmüş olamazsın Kelebek!.."

"..."

"Kelebek!!! Geliyorum dostum! En iyi dostun LanetSurat geliyor... Senin revirde kalman gerekirdi. İkinci ameliyatın da bitene kadar oradan çıkmamalıydın. Bekle. Dayan, bak kapıyı açıyorum... Bak açtım bile, geldim bile... En iyi dostun LanetSurat geldi! Kalk Kelebek, kalk eski dostum... Ölme benim eski dostum. Ölme benim eski dostum. Af çıktı dostum... Hadi sık elimi... Bak elini tutuyorum... Sık elimi... Hadi, yaşadığını belli et en iyi dostuna. Hadi dostum benim..."

"Hoş geldin LanetSurat!.."

"Kelebek! Yaşıyorsun! Çok şükür... Bir an sandım ki... İnanmayacaksın sevgili dostum... Bir an senin öldüğünü, evet öldüğünü sandım. Aman Tanrım, yirmi beş yıllık dostum öldü mü yoksa diye korktum. Çok şükür, yaşıyorsun. Kelebek ne yapıyorsun! O demiri de nereden buldun? Kelebek!!! Dikkat et dostum, bana zarar vere çeksin..."

"Bir değişiklik.. Bir değişiklik.. Sadece bir değişiklik. Bir değişiklik daha... Al bir değişiklik de af için. Bir değişiklik de ameliyat için. Bir değişiklik de devrim için. Al sana bir değişiklik daha!.. Al bir tane daha... Al bir değişiklik de diğer gözüne!.. Bir değişiklik de kalbine! Kalbine bir değişiklik daha! Al bir tane daha!.."

X.

Kelebek, ne yaptın?"

"Yapmadım!"

"*Yaptın!"*

"Yapmadım!"

"*Yaptın!"*

"Yapmadım diyorum!"

"*Yaptın, gördüm!"*

"Görmedin!"

"*Gördüm!"*

"Görmedin diyorum!"

"*Gördüm, kendi gözlerimle gördüm!.. "*

"Neyi gördün!.."

"*Tanrı'yı?.."*

"Tanrı'yı mı? Ne zaman?.."

"*Az önce... Tanrı buraya geldi Kelebek!"*

"Tanrı mı geldi? Tanrı buraya mı geldi?.,"

"Evet dostum... Baksana, LanetSurat kanlar içinde..."

"Aman Tanrım! Ne oldu ona?.."

"Tanrı! Tanrı dostum..,".

"Vay canına!.. Tanrı LanetSurat'ı..."

"Evet, dostum..."

"Sonra ne oldu?.."

"Sen uyuyordun... Tanrı'ya, senin her şeye gücün yetiyormuş, doğru mu, diye sordum. Başıyla şöyle usulca evetledi. Bugüne kadar buraya neden hiç uğramadığını sordum. Yanıt vermedi. Ona dedim ki, kaldıramayacağın ağırlıkta bir taş yaratabilir misin sen, dedim ona. Şaşkın şaşkın yüzüme baktı. 'İnsanı yarattım,' dedi. Bir an gözlerimi kapadım. Sonra açtım, baktım, ne göreyim! Tanrı yok!!!"

"Tanrı yok mu?.."

"Yok!!!"

"Günaha gireceksin..."

"Özür dilerim... Ama yoktu. Gitmişti. Bir ömür gibiydi. Göz açıp kapayıncaya dek bitmişti..."

"Kes şunu!.."

"Keseyim mi, neyi?"

"Şu hikâyeyi!.."

"Devam etmek istemiyor musun?.."

"Hayır dostum, hayır... Yeterince yaşlı ve yorgunum. Masamı da topladım. Zaten üç-beş parça eşyaydı. Artık eve dönmek istiyorum. Yirmi beş yıldır kelebek avlıyorum. Kelebek avlamak sinek avlamaya benzemez. Bunun ne boktan bir iş olduğunu bir bilsen! Elinde bir fileyle kırlarda kelebek peşinde koşar durursun. Hakiki kelebeği bulmak imkânsız gibidir. Düşün ki,

yirmi beş yılda sadece on iki hakiki kelebek yakalayabildim. Hatta, on bir sayılır... On binlercesi ise boşuna öldü. Çok uğraştım. Çok yoruldum. Hakiki kelebeği bulduğunda çok dikkatli olman gerekir. Öldürmeyeceksin. Yaralamayacaksın. Kelebeğin belli bir biçim içinde ölmesi gerekir. En zor ölüm de budur. Sürekli hareket eder zavallı kelebek. Bazen yapıştırıcı, bazen iğne tekniği kullanırsın. Sonra onun uygun nem ve ısıdaki bir hücrede kurutulması gerekir. Buraya Kelebek Hücresi denir. Binlerce kelebek vardır içinde. Tuhaf bir etkiye kapılırsın... Kelebek Hücresi'ne girdiğinde renklerin güzelliğinden için açılır. Ferahlarsın. Gençleşirsin adeta. Öylesine benzersiz bir güzelliktir ki, gözlerini üzerlerinden ayırmak istemezsin. Oysa bir mezarlıktır Kelebek Hücresi... On binlerce kelebeğin bulunduğu bir mezarlık... Bir gün çok tuhaf bir şey olmuştu. Hakiki bir kelebek girmişti şu tepedeki küçük camdan içeri. Gözlerime inanamamıştım. Hakikiydi. Yani yirmi beş yılda on bir tane bulunanından. Ölümünü arıyordu. Binlerce ölü kelebeğin arasında turladı, turladı, turladı... Sonra hareketleri yavaşladı. Bana doğru uçtu. Şuraya, sol elimin üzerine kondu. Hakiki olduğunu o an anlamıştım. Gözlerime inanamıyordum. Güzelliğinden gözlerimi alamıyordum. Elimin üzerinde hafif hafif kanatlarını kıpırdatıyordu... Sonra, birkaç dakika ikimiz de kıpırdamadan durduk. Onu hissedebiliyordum. Onun da beni hissettiğini anlıyordum. Kırlarda uçmak varken, ölümünün peşine düşmüştü. Ölümüne âşık olmuştu. Orada öldü. Sol elimin üstünde. Sonra patron onu on binlerce dolar karşılığında satmıştı alçağın tekine. Yirmi beş yıl Kelebek Hücresi'nde yaşadım ben. Nihayet bitti. Emekliliğim geldi. Önceleri çok korkuyordum emeklilikten. Ne yaparım ben diyordum kendi kendime. Ama sonra sonra alıştım... Binbir çabayla yakalayıp kuruttuğum kelebeklerin, patron tarafından zengin koleksiyonculara satıldığını görmek istemiyorum artık. Ben gidiyorum

dostum..."

"Peki ya ben?.. Ben ne olacağım?"

"Sen burada, Kelebek Hücresi'nde kalacaksın... Bütün hayaller gibi bulunduğun yerde kaybolacaksın..."

"Ne tuhaf... Ne kadar tuhaf... Sen gerçekten gidiyor musun?.. Sen beni burada bırakıp gidiyor musun?.. Kelebek! Neredesin dostum?.. Yoksa... git... tin... mi... dostum?.."

IX.

"Burada sonsuza kadar on binlerce ölü kelebekle tek başıma... Aman Tanrım!"

XII

"Kimse yok mu?.."

"Hey hey, sen de kimsin?.. Fakat seni tanıyorum... Aman Tanrım!.."

"İyi günler... Ben işe bugün naşladım... Adımın Kelebek olduğu söylendi..."

"Ne!!! Vay canına! Sen... yani sen!.."

"Niçin bu kadar şaşırdınız?.. Yanlış mı geldim yoksa!.. Bana Kelebek Hücresi'ne gitmem söylenmişti..."

"Fakat sen bir kadınsın!.. Sen o kadınsın!.."

"Evet, tabii... Bir sakıncası yoksa..."

"Fakat nasıl olur?!."

"Neden olmasın! Biliyorsunuz, artık kadınlar evlerine kapanmıyorlar... Kadınlar da artık kelebek avlayabiliyorlar..."

NAJ

HAKAN ŞENOCAK

Naj, okurlara göre son otuz yılın en değerli öykü kitaplarından birisi. Zaman ilerledikçe eskimek yerine yenileniyor, güç kazanıyor. Her ne kadar klasik anlatı geleneğine yakın dursa da, içinde tuttuğu imgelerden birinin parıltısı, kurguda ufak, zarif bir dokunuş bir anda okurun tüm alışkanlıklarını yeniden gözden geçirmesini sağlıyor. *Naj* ve *Tatlı Tatlı Ölebileceğiniz Bir Yer* ile başlayan cezbedici okuma şöleni, hiç kimsenin unutamayacağı türden. Hakan Şenocak'ı tanıyorsunuz!

"Hakan Şenocak, fantastikle gerçek arasındaki geçişlerle ustaca oynayarak, ama gerçeküstünü gerçeği vurgulamada satranç taşı gibi kullanarak, insan yüreğinin karmaşasına, güzelliğine eğiliyor ve bunu yaparken kusursuz bir dil ustalığı gösteriyor. Öyküleri sağlam, duyarlı ve çekici."
İnci Aral
"Günlük yaşantımızda nesneleri, mekanları veya olayları kendi parçamız haline getiririz. Oysa Hakan Şenocak, algımızı tersine çevirir: Onun öykü kahramanları bir nesnenin, mekanın veya olayın parçasıdır. Bu yaklaşım, kanımca çok yeni ve olağanüstü önemli. Hakan Şenocak, öykülerinde yeni bir algı dizgesi kurarken, dil ve biçim yönünden de köklü bir değişimi haber veriyor.
Gürsel Korat
"Hepimizin, herkesin öykücüsü Hakan Şenocak."
M. Sadık Aslankara